

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 606

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Ἐν Ἀθήναις, 16 Φεβρουαρίου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	"	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ.	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήτσου Χατζοπούλου: Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, διήγημα. — Ξαβιέ δὲ Μοντεπέν: ΣΥΖΥΓΟΙ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ μυθιστόρημα. — Γεωργίου Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτς: ΙΣΠΑΝΙΑ. — Eugène Chavette: Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΠΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟΥ ΚΟΙΤΩΝΟΣ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματσοτήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοχομεριδίων ἑλληνικῶν δαυείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐρχεται μιὰ ματιά εἰς τὴν πόλιν, λαμβάνει ὀγλήγωρα τὰς διαταγὰς τοῦ ἱατροῦ, ἂν ὑπάρχουν τοιαῦται, ἐνῶ ροφᾷ συγχρόνως τὸν καφέ του, καὶ τινὰ ποτήρια μαστίχης. Τὴν ἀγαπᾷ φοβερὰ τὴν μαστίχα ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης. Εὐρίσκει τόσας παλαιὰς ἀναμνήσεις τῆς νεότητός του, καθὼς λέγει, εἰς τὴν καυστικὴν ἡδύτητα τοῦ ὕγρου.

Καὶ ἡ Σοφία ἤτις ἐγνώρισεν ὀγλήγωρα τὰς ἐξείς του, εἰξεύρει νὰ ἀπλογομιζῇ πολὺ καλὰ τὰ ποτηράκια. Ἐφοδιάζει κατόπιν τὸ ταγάρι του, ἐκ τοῦ μαγειρείου τῆς θειᾶς Μαντῶς, καὶ ἐδῶ πάνε οἱ ἄλλοι. Τρέχει ἀκουραστος ὅλην τὴν ἡμέραν ἔξω, λαμβάνων καὶ ὁ ἴδιος πολλὰκις ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς βραδείας ἐργασίας τῶν χωρικῶν, ὑπόταν τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάγκη, συστρέφων πυρετωδῶς διὰ τῶν ὀζωδῶν του δακτύλων τὰς ἄκρας τοῦ μύστακος του πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἀναφωνῶν ἀγερώχως:

— Ὅρέ! δὲν τὸ τρώω χαράμ' ἐγὼ τὸ ψωμί!...

Εἶνε πολὺ ὀμιλητικὸς, καὶ λαλεῖ ὡς γνήσιος Ἑπειρώτης περισσότερο ἀφ' ὅσα ἐγκλείει ὁ στενὸς ἐγκέφαλός του. Εἰς κάθε ζήτημα ἐννοεῖ νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδέαν του, καὶ τὴν ἐκφέρει πάντοτε ἀδιστακτικῶς ὁ ἄνθρωπος μὲ ἰσχυρὰν πεποίθησιν ἐφ' ἑαυτοῦ...

Ἐπήραμεν λοιπὸν καφέ εἰς τὴν σάλαν. Ὁ μπαμπᾶς ἐσκέπτετο ἀκόμη, ὁ διηγηματογράφος ἔγραφεν εἰς μίαν τράπεζαν, τὰ μικρὰ ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων μου, καὶ ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης ἐκάθητο νοχελῶς ῥοφῶν τὸν καφέ του καὶ τὸ μακρὸν τσιμποῦκί του. Εἶχμεν σφαλίσῃ τὰ παραθυροφύλλα τοῦ δρόμου, ἐνεκα τοῦ ἡλίου, καὶ θαυμῶν ἡμίφως ἐκυμαίνετο ἐντὸς τοῦ θαλάμου ἐκ τῆς ἀνοιχτῆς θύρας, ἐνῶ πρὸς τὸ βάθος ἐνὸς δωματίου ἐφαίνετο ἐξ ἐνὸς ἀνοιχτοῦ πρὸς τὸν κῆπον παραθύρου, τὰ πράσινα φυλλώματα τῶν δένδρων, ἀφίνοντα εἰς κενά,

κενὰ διαστήματα νὰ ποικίλεται τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ ὁ τέττιξ μᾶς ἔστειλε ἀπ' ἐκεῖ κάτω τὸν μινυρισμὸν του, καὶ εἰς τὴν ἄκραν σιγὴν τῆς αἰθούσης εἰμποροῦσα νὰ μετρήσω τοὺς συχνοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου ἕνα, ἕνα.

Ἀΐφνης ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης ἀνετινάχθη τῆς θέσεώς του μὲ πολλὴν ὀρμὴν. Εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἑλαφρῶς καὶ μικρὸν γατιδίον πηδῆσεν ἐπὶ τοῦ ὄμου του τὸν ἐθῶπευεν εἰς τὴν ρίνα μὲ τὴν οὐράν του, καὶ τὸν ἐξύπνησεν. Ἐπὶ τοῦ στεναγμοῦ του ἐκείνου τὸ γατιδίον ἐπήδησεν ἐπὶ μιᾶς τραπέζης. Ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης ἔμεινεν ἐννεός. Ἀνέβλεψε μὲ ὀργὴν τὸ γατιδίον, τὸ ὅποιον ἐκίνει εἰσέτι τὴν οὐράν του, καὶ τὸν ἔβλεπε μὲ τ' ἀπαστραπτοντα μικρὰ ματάκια του. καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸ κωμικώτατα τὸν βραχίονα διανοίξας τοὺς δακτύλους τῆς παλάμης. Τὸ γατιδίον ἐκίνει ἀκόμη τὴν οὐράν του, καὶ τὸν ἔβλεπεν ἀτενωδῶς. Ὁ μπάρμπ' Ἀναγνώστης ἐπανέλαβε τὴν μὴντζαν του, ἀναφωνήσας συγχρόνως:

— Νά! μπρὲ παληγογιούδα!...

Ὅλοι ἐγέλασαν δυνατὰ, καὶ ἐγὼ ἀκόμα, μ' ὅλην τὴν θλίψιν μου. Ἐγέλασε καὶ αὐτός, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ προηγουμένη σιγὴ, διεχύθη ἐκ νέου εἰς τὴν αἰθουσαν, βαρύτερα μὲσω τῆς ὑποίας ἀντήχει ἀρκετὰ εὐκρινῶς ὁ τριγμὸς τῆς μολυβδίδος τοῦ διηγηματογράφου ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης χαρτοῦ. Τὴν σκιηὴν ταύτην προσεπάθησα νὰ σοῦ τὴν ἰχνογραφήσω διὰ τῆς μολυβδίδος μου ἐδῶ, μ' ὅλην τὴν ἀτεχνικότητά μου διότι ἡκωμικότηστος μου ἐνετυπώθη ἰσχυρὰ εἰς τὴν μνήμη μου.

Ἀΐφνης μετὰ τινὰς στιγμὰς βλέπω τὸν μπαμπᾶ νὰ σηκωθῆ εἰς τὰ πόδια του, καὶ νὰ διευθυνθῆ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν μπάρμπ' Ἀναγνώστην, ὅστις δὲν ἐκωμικοῦτο πλέον.

— Εἰμπορεῖτε, κύριε, νὰ μ' ὀδηγήσετε πλησίον τοῦ ἱατροῦ, τοῦ λέγει σοβαρῶς, σοβαρῶς.

Ὁ μπάμπ' Ἀναγνώστης ἐκύτταζε ὀλόγυρά του πλήρως ἀπορίης. Ἐμένα ἡ καρδιά μου δὲν εἶχε συναίσθησιν ἐαυτῆς πλέον. Διὰ μιᾶς τὰ ἐμάντευσα ὄλα, κ' ἔσφιγξα ζωηρότερον τὰ μικρὰ ἐπὶ τῶν γονάτων μου.

— Ἀφοῦ ἀγαπᾶτε... πᾶω νὰ σελλώσω τ' ἄλογα καὶ πάμε.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν κάτω εἰς τὸ λιθόστρωτον τῆς αὐλῆς βίαιαι δοῦποι ἵππων.

— Θεέ μου! Θεέ μου!..., ἐψιθύρισα.

Τὰ μικρὰ μ' ἠτένιζαν πλήρη ἀπορίας, καὶ τὸ μολυβδοκόνδυλον τοῦ διηγηματογράφου ἔτριζεν ἠχηρῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ὁ μπαμπᾶς ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του, μᾶς ἐχαιρέτισε καὶ κατέβη τὴν κλίμακα μετὰ τοῦ ἐπιστάτου. Μόλις κατέβησαν, καὶ ἡ αὐλή, ἡ ὁδὸς ἀντήχησαν ἐκ τοῦ κλπασμοῦ τῶν ἵππων.

Εἶχα ἐξαντληθῆ πολὺ, πολὺ. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι δὲν ἠμποροῦσα νὰ σηκώσω τὰ χέρια μου νὰ θωπεύσω τὰ μικρὰ.

"Ἀχ! ἔτσι μὲ φοβερὰν ἀγωνίαν ἐπέρσαν ὀλόκληραι δύο ὥραι, τῶν ὑποίων ἐκαστον δευτερόλεπτον παρερχόμενον ἀντήχει θλιβερῶς ἐπὶ τῆς καρδίας μου.

Εἰς τὰς πέντε ἀκριβῶς ὁ κλπασμός τῶν ἵππων ἠκούσθη ἐκ νέου εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἐρχονται... ἐρχονται, ἐψιθύρισα, κ' ἐπήδησα εἰς τοὺς πόδας μου, συγκεντρώσασα ὄλας μου τὰς δυνάμεις. Τί ἐμελλε νὰ συμβῆ; ... Τὰ βήματα ἀντήχουν βραδέως εἰς τὴν κλίμακα, ἐπλησίασα κ' ἤνοιξα ἓνα παράθυρον. Ὁ ἥλιος εἶχε κλίνη πρὸ πολλοῦ ὀροσερὰ σιὰ ἐξετείνεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅπου ἔπινον τὸν καφέ των ἐπὶ τῶν καθισμάτων ἐνὸς καφερείου ὀλίγοι θαμῶνες. Ἡ θάλασσα ἠκτινοβόλει ὄλην πέραν, καὶ ὁ λιμὴν ἔγεμε πλοιαρίων. Ἐστράφην πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ εἶδον τὸν μπαμπᾶ.

"Ἦρχετο μόνος του ἦτο καθιῶρος, κατακόκκινος, κατεσκονισμένος ἐκ τοῦ δρόμου, κ' ἐσφουγγίζετο διὰ τοῦ μανδηλιού του. Μ' ἐπλησίασε μειδιῶν, καὶ μοῦ εἶπε πολὺ χαμηλὰ :

— Ἐτελείωσε ... εἶνε ὀδικός σου, πκληροκόριτος!...

— Μπαμπᾶ, καλέ μου μπαμπᾶ, ἐψιθύρισα, κ' ἔπεσα εἰς τὴν ἀγάλην του, σχεδὸν λιπόθυμος.

Οἱ μικροὶ ἀδελφοὶ μὲ περιεκύκλωσαν, καὶ ὡσεὶ ν' ἀντελήφθησαν τῆς χαρᾶς μου μὲ κατεπλημμύρισαν μὲ τρελλὰ φιλήματα, καὶ τὸ μολυβδοκόνδυλον τοῦ νέου ἔτριζεν ἔτριζεν ἐπιμονον ἀκόμη ἐπὶ τῆς τραπέζης ...

Τί ἀπροσδόκητος εὐτυχία! Γιωργῆ μου, καὶ πόσον εἶμαι τρελλή!... τρελλή!...

Εἰς τὰς ἑξ' ἐβγήκαμεν περίπατον μὲ τὸν διηγηματογράφον καὶ τὰ μικρὰ. Ὁ μπαμπᾶς ἐπροφασίσθη, ὅτι ἦτο κουρασμένος καὶ περιέμεινε τὸν ἱατρόν, τὸν ὁποῖον μᾶς ὑπεσχέθη νὰ εὐρωμεν ἐκεῖ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μας.

Προὔχωρήσαμεν ἔξω πρὸς τοὺς ἐλαιῶνας. Εἶχαμεν θέση εἰς τὸ μέσον τὴν Χρυσούλαν καὶ τὸν Γεωργάκην, μᾶς ἐκράτουν τὰς χεῖρας, καὶ μᾶς ἐπέξήγουν διαφόρους τοποθεσίας, καθ' ὅσον τῶ ἐπέτρεπον αἱ γνώσεις των.

— Νά! ἐκεῖ κάτω εἶνε τὸ Ἀχμέτ-Σολιτζῆ τὸ περιβόλι, μοῦ ἔλεγεν ἡ Χρυσούλα, ψυχὴ μου, ὠραῖα πορτοκάλια ποῦ ἔχει...

— Βλέπετε, καλέ, ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν λόφον, διέκοπτε τὴν ἀδελφὴν του ὁ Γιωργάκης, ἐδῶ δεξιά, κάτω ἴσια στὴν λεύκα, πέρα ἀπὸ τὸ κανόνι τοῦ κάστρου, ἐκεῖ ἔνε τὸ κτῆμά μας τὸ Πέρα-Κονάκ, ποῦ λέμε, πῶς δὲν τὸ βλέπετε, κυρία Μαρία;...

νά! ἴσια ἴστη λεύκα, καλέ. Δὲν βλέπετε τίποτε, παρὰ τὴν ὄραν ποτε νὰ ἐπιστρέψωμεν.

— Θὰ τὸν δῶ! Θὰ τὸν δῶ! ἐστοχαζόμενη, κ' ἠμιέκλειον τοὺς ὀφθαλμούς προσπικθούσα νὰ συλλάθω διὰ τοῦ λογισμοῦ τὴν προσφιλῆ μορφήν του, ἐκτυλισσομένην θελακτικώτατα ὡς ἐν ὀνειρῶ ἐκεῖ ἐφ' ὄλης τῆς ἐξοχῆς. Ἡ δύσις ἦτο κάτι ὠραῖον μέσα ἀπὸ τὰ φαῖα φυλλώματα τῶν γηραλέων ἐκείνων ἐλαιῶν, Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι μία κάμινος ἀπέραντη ἠγάπητο ἐκεῖ κάτω, διὰ μέσου τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων, βαπτομένων εἰς ζωηρὰ χρώματα χρυσοῦ. Καὶ δεξιά ἡ θάλασσα μᾶς ἐκύτταζε κᾶπου, κᾶπου μέσα ἀπὸ τοὺς σιδένδρους λοφίσκους, καὶ πρασίνας κοιλιάδας, ἐρυθρὰ, περίφλογος, ἠμικοιμισμένη εἰς τὴν μαγεῖαν ἐκείνην τῆς ὄψεως.

Εἰς τὸ γύρισμά μας διήλθομεν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον. Ἡ θύρα του ἦτο ἀνοικτῆ, καὶ ἄπωθεν τοῦ περιβόλου του διεκρίνετο ἡ σκαπάνη τοῦ νεκροθάπτου ἀνεβοκατερχομένη ρυθμικῶς μετὰ ξηρῶν μονοτόνων κτυπημάτων. Γηραιὸς ἀσπρμαλλῆς ἱερεὺς ἐκάθητο ἐκεῖ, παρὰ τινὰ λίθον, κ' ἔσηκώθη τῆς θεῆς του διὰ νὰ μᾶς χαιρέτιση. Τὰ μικρὰ ἐπλησίασαν καὶ τοῦ ἐφίλησαν τὴν προταθεῖσαν σκελετώδη χεῖρά του, ἡμεῖς ἐχαιρετίσαμεν, καὶ ἠτοιμαζόμεθα ν' ἀπέλθωμεν, ὅτε τὰ μικρὰ μᾶς ἔσυραν αὐτομάτως, θὰ ἔλεγες, πρὸς τὴν θύραν.

Εἰσήλθομεν οἱ μικροὶ ἐφαινότο ὅτι ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ τὴν πόλιν τῶν νεκρῶν. Μᾶς ἔφεραν διὰ μέσου τῶν πυκνῶν ἀτραπῶν πλησίον μικροῦ μνήματος μαρμαροκτίστου, μὲ ἀπλοῦν μαρμάρινον σταυρὸν εἰς τὸ μέσον. Ὀλίγα ξηρὰ ἄνθη ἦσαν διεσκορπισμένα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μαρμαροῦ, καὶ μέγας νοπὸς εἰσέτι στέφανος ἐκ λευκῶν ἀνθῶν γιασεμιοῦ ἐστόλιζε τὸν σταυρὸν. Τᾶνθη ἐκεῖνα προέειδον ἐπιμέλειαν ἀμείωτον πρὸς τὴν μνήμην τοῦ νεκροῦ, ἐκ μέρους τῶν ζώντων. Ἐκυψα κ' ἀνέγνωσα τὴν ἐπιγραφὴν του :

Α Θ Η Ν Α Μ Ι Χ Ο Υ

— Τὸ μνήμα τῆς μαμᾶς! ἐψιθύρισαν συγχρόνως τ' ἀτυχῆ ὄρφανα, κ' ἐγονυπέτησαν, σταυρώσαντα τὰ χερᾶκια των ἐπὶ τοῦ στήθους των, καὶ μείναντα ἐκεῖ κεκλιμένα ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ δι' ὀλίγας στιγμάς. Ἐπλησίασα σιωπηλῆ ἄνωθεν τῶν ὤμων των ὁ διηγηματογράφος εἶχεν ἀκουμβήσῃ τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῶν κιγκλιῶν ἐνὸς μνήματος, καὶ παρετήρει τὰ μικρὰ λίαν συγκινημένος. Ὁ ἥλιος κάτω ἔχανετο πέραν πρὸς τὴν Ἠπειρον σκορπίζων τὴν ἐλαφρὰν ὑπέρυθρον ἀντανάκλασίν του ἐπὶ τῆς γῆς, σιγηλῆς ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ τῆς αἰωνιότητος, καὶ πέραν ἐκ τῆς θύρας ἀντήχει ὁ ξηρὸς βῆξ τοῦ πολιοῦ ἱερέως. Ὅταν μ' ἐπλησίασαν τὰ μικρὰ, οἱ ζωηροὶ μαῦροι ὀφθαλμοὶ των ἔπλεον ἐλαφρῶς εἰς δάκρυα κ' ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἐσφόνγισα τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Ὁ Γιωργάκης διεχώρισε τὰ ἐκ τοῦ περιπάτου του συλλεγέντα ἄνθη τῶν ἀγρῶν, εἰς δύο δέσμας κ' ἐσκόρπισε τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ μαρμαροῦ, τὸ ὁποῖον ἐφίλησε μὲ πολλὴν συγκίνησιν. Ἔσπερα διηθύνθη πρὸς τὸν πλησιέστερον ἠμιοσχημὸν μὲ τὸν τοῦ μνήματος τῆς μητρὸς του σταυρὸν, κ' ἐσκόρπισεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ὑπολειφθέντα ἄνθη...

— Ἡ καλὴ μας Στεφανία, ἐψιθύρισε σιμὰ μου ἡ Χρυσούλα, καὶ μοῦ ἔσφιγξε τὸ χέρι μου μὲ τοὺς μικροὺς δακτύλους τῆς.

Ἐγὼ ἔβλεπα πρὸς τὸ μέρος τοῦ μνήματος τῆς παιδαγωγ-

γού, καταληθθεῖσα ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας, ὅτε ἐξαίφνης ἤκουσα τὴν μικρούλαν, φωνάζουσαν περιχαρῶς :

— Ὁ μπαμπᾶς !... ὁ μπαμπᾶς !...

Ὀλόκληρον τὸ αἷμα τοῦ σώματός μου συνῆλθε τότε εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀκούμθησα εἰς τὸ ἀλεξήλιόν μου, κ' ἐγύρισα καὶ τὸν εἶδα... Θεέ μου ! Θεέ μου ! Ἦρχετο μειδιῶν, μὲ ὑποπτόμενον βᾶδισμα. Τὰ τέκνα του περιέβαλλον τὰ γόνατά του, κ' ἐκείνος τὰ ἐφίλει προσπαθῶν νὰ τ' ἀποφύγη, ἵνα μᾶς πλησιάσῃ. Ἐπλησίασε τέλος· ἦτο καιρός, θὰ ἐπιπτα...

Μοῦ ἤνοιξε τὴν ἀγκαλιά του κ' ἔγυρα καὶ τὸν ἐφίλησα μ' ἓνα βαθύ στεναγμόν. . . Τὰ μικρὰ ἐπήδων ὀλόγυρά του, καὶ μ' ἀπεκάλουν χαρούμενα : μαμὰ ! μαμὰ !...

Τὶ εὐτυχία, καλέ μου Γεωργῆ, τί εὐτυχία !...

Ὁ διηγηματογράφος μᾶς ἐπλησίασε τότε μειδιῶν ἐκ καρδίας. Τὸ καύμενο τὸ παιδί, ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐννοήσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, μᾶς ἐσφιγξε τὰ χεῖρας ἀμφοτέρων μὲ πολλὴν ζωηρότητα, καὶ μᾶς εἶπε ἐρυθριῶν :

— Ἡ σημερινὴ εὐτυχία σας θὰ εἶνε τὸ ὠραιότερον διήγημα τῆς ζωῆς μου...

Τὸν ἠύχαριστήσαμεν κ' ἐξήλθωμεν τοῦ μελαγχολικοῦ ἐκείνου τόπου.

Ὁ ἰατρός παρέδωκεν ἐκεῖ που τὸν ἵππον του, δι' οὗ ἤρχετο εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ τὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀσθενῆ του, καὶ διερχόμενος ἐκεῖθεν ἐσταμάτησε τυχαίως, καὶ ἡ τύχη τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀγκάλην μου.

Ἐγυρίσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, καὶ ὁ μπαμπᾶς μ' ἐφιλοῦσεν ὡς μικρὸν παιδίον. Ἡ κυρά-Μαντῶ ἐφιλοῦσε τοὺς πόδας τοῦ ἰατροῦ καὶ τοὺς ἰδικούς μου, ἀναφωνοῦσα περιχαρῆς, μὲ τὴν εὐρεῖαν ποδῆρη μαγειρικὴν ποδιάν της ἐξωσμένην εἰς τὴν ὄσφυν, καὶ μὲ μίαν παμμέγεθον κουτάλαν ἀνὰ χεῖρας :

— Νὰ μοῦ πολυχρονίσσετε, πουλάκια μου !...

Ἡ Σοφία ἔπεσε δακρυσμένη εἰς τὴν ἀγκαλιά μου, τὰ μικρὰ μας ἐγέμιζαν τὴν αἴθουσαν μὲ τὰς ἐπιφωνήσεις των, καὶ ὁ μπαμπᾶς Ἄναγνώστης ἐπῆρε καὶ ἐχόρευεν ἐπὶ τοῦ ὄμου του τὸ γατάκι, ὅπερ ἐφασκέλωσε μὲ τόσην ὀργὴν πρὸ ὀλίγων ὥρων...

Ὄψ !... Δὲν εἰμπορῶ νὰ γράψω τίποτε ἄλλο. Ὅλο μὲ φωνάζουν ἀπὸ μέσα. Τώρα δὲν λείπει τίποτε ἄλλο διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ εὐτυχία μου, εἰμὴ νὰ πάρῃς τὴν ἄδειάν σου ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν Δημητριάδου, πρὸς τοὺς ὁποίους γράφει σήμερον ὁ μπαμπᾶς, καὶ τρέξε... πέταξε... ἔλα, νὰ σὲ φιλήσω γλυκά, γλυκά, μὲ ὅλην τὴν θερμότητα καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς εὐτυχίας τῆς Νεραΐδας τοῦ Ἀμβρακικοῦ σου...

ἡ ἐξαδέλφη σου
ΜΑΡΙΑ»

***

Τὸ γραφεῖον μοῦ παρεχώρησε τὴν ἄδειάν μου, κ' αὐριοῦ πρωί, πρωί ἐπιβάνω τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Ἀθηνῶν-Πελοποννήσου.

ΜΗΤΣΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ELABIE DE MONTEPIEN

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Λ'.

Ἄνθρα.

Εὐρισκόμεθα ἐν Παρισίσις κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1847.

Ἦτο ἐβδόμη μετὰ μεσημβρίαν.

Ἡ γιῶν κατέπιπτεν εἰς πυκνάς καὶ συνεχεῖς νιφάδας.

Πυκνὴ καὶ ναυτιᾶν προξενούσα ὁμίχλη ἐκάλυπτεν ἐν ὑγρῷ καὶ πεπηγῷ μανθῶν τὴν μεγάλην καὶ θερυβώδη πόλιν.

Οἱ πεζοὶ ἐσπευδον νὰ ἐπιστρέψωσιν οἴκοι, σπάνια δὲ τινες ἄμαζαι ἐκυλίωντο βραδέως, μεθ' ὑποκόφου κρότου, ἐπὶ τοῦ χιονοσκεποῦς καὶ ὀλισθηροῦ λιθοστρώτου.

Ἡ ὁδὸς Ἀνζού - Ἀγίου - Ὀνωρίου ἦτο σιωπηρὰ καὶ συθροπῆ, ὡς τάφος.

Θὰ ὀδηγήσωμεν τὸν ἡμέτερον ἀναγνώστην εἰς τι τῶν ὠριστάτων μεγάρων τῆς ὁδοῦ, ἧς τὸ ὄνομα πρὸ ὀλίγου ἐμνημονεύσαμεν. Ἀφ' οὗ ἀνέλθωμεν τὰς μεγάλας βαθμίδας λευκῆς μαρμαρίνης κλίμακος, θαυμασίως θερμαιομένης ὑπὸ ἀεράτου θερμαγωγῶ καὶ μεστῆς εὐωδίας ἐξ ἐκλεκτῶν τροπικῶν μύρων, εἰσερχόμεθα εἰς τινὰ ἀντιθάλαμον. Ὁ ἀντιθάλαμος οὗτος εἶναι εὐτρεπισμένος μὲ μακρὰ ἀνακλιντρα ἐκ πρασίνου λειοσηρικοῦ. δύο δὲ ἢ τρεῖς ὑψηλοὶ θαλαμηπόλοι, λίαν ἀλαζόνες καὶ φέροντες οἰκοστολήν, κοιμῶνται βαθείως.

Τὸν ἀντιθάλαμον τοῦτον διεδέχοντο δύο αἴθουσαι ὑποδοχῆς, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐξακόσια πρόσωπα ἠδύνατο νὰ κυκλοφορήσωσιν. Αἱ αἴθουσαι αὗται ἦσαν ἔρημοι τέλος δὲ εἰς τὸ βάθος, ἡμικεκρυμμένη ὑπὸ κοκκίνου ἐκ λειοσηρικοῦ καταπετάσματος, ἐφαίνετο λευκὴ θύρα μὲ χρυσὰς σειράς. Ἡ θύρα αὕτη ἦτο μικροῦ ὠσειδοῦς θαλάμου, οὕτινος δὲν δυνάμεθα ἐπαξίως νὰ περιγράψωμεν τὴν κομψὴν καλλιθησίαν.

Πυκνὰ παραπετάσματα ἐκ παλαιοῦ χονδροῦ κλαδωτοῦ μεταξωτοῦ, ἐκόσμουσαν τὸ μόνον παράθυρον τῆς μικρᾶς ταύτης αἰθούσης. Ἡμπόδιζον ἐντελῶς τὰς τελευταίας καὶ ἀσθενεῖς ἀκτῖνας τοῦ φωτός νὰ εἰσερχῶνται καὶ ἐπλαττον πλαστὸν σκότος, φωτιζόμενον ὑπὸ τῶν ὀκτῶ κηρίων δύο κηροπηγῶν τεθειμένων ἐπὶ πρασίνης μαρμαρίνης ἐστίας. Γοβελίνιος τάπητες, παριστῶν νεφέλην μικρῶν ἐρώτων, κομφῶς δεινόντων δέσμας ἐκ ρόδων, ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος μὲ τὸ παχὺ ὑφασμά του, ὡς θερινὴ χλόη. Ζωηρὸν δὲ καὶ καθαρὸν πῦρ ἐσπινθηροβόλει ἐν τῇ ἐστίᾳ· μικρὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα, λεπτὰ καὶ χαριέντα περίεργα καὶ μικρὰ ἀκριβὰ ἀντικείμενα ἐσωρεύοντο ἐπὶ τῶν τοιχοστατῶν. Ἐπίσης καὶ εἰκόνες διασῆμων καλλιτεχνῶν ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν λαξευτῶν τοίχων.

Τέλος, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κοιτωνίου, ἐπὶ τραπέζης ἐξ ἐβένου, ἧς ἡ ἐπιφάνεια ἦτο ἐκ χαλκοῦ καὶ ὀστράκου, εὐρίσκοντο σωρευμένα ἀτάκτως συλλογὴ μουσικῶν λευκωμάτων, εἰκονογραφημένα βιβλία, εἰκόνες, νέα μυθιστορήματα, ἐφημερίδες καὶ βιβλία χαρτοδεδεμένα.

Παρὰ θερμάστραν, τεθειμένην πλαγίως πρὸ τῆς ἐστίας, ἐκάθηντο δύο νεαρὰ γυναῖκες, ἐκ τῆς ὄψεως τῶν ὁποίων εὐκρινῶς ἐννόει τις ὅτι ἐπληττον. Αἱ νεαρὰ αὗται γυναῖκες ἦσαν

ἀμφότεραι ὠραιόταται, χαριέσταται καὶ θελκτικώταται, ὥστε ὁ Πάρις, ὁ εὐτυχέστατος ποιμὴν τῆς μυθολογίας, εἰς λίαν στενόχωρον θέσιν θὰ εὐρίσκετο, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ τὸ μῆλον εἰς τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἑτέρας. Ἐν τούτοις, τὸ εἶδος τῆς ὠραιότητός των διέφερον οὐσιωδῶς.

Ἡ πρώτη ἦτο μελάγχρους ὡς Ἴσπανίς. Ἡ μεγαλοπρεπὴς κόμη της, μεταξώδης, λεία καὶ πλουσιωτάτη, περιστρέφετο ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς της μετὰ τρυφυλῆς ἀμειλείας, καὶ ἐκνέπιπτεν εἰς μακροὺς βοστρύχους ἐπὶ τῶν παρεῖων της. Ἡ μεσημβρινὴ καταγωγή της ἠλέγγετο ἀκόμη ἐκ τῆς τομῆς καὶ πρὸ πάντων ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν μεγάλων μελανῶν ὀφθαλμῶν της, ποτὲ μὲν χανουμένων ὑπὸ ἀορίστου ὄνειροπολήσεως, ποτὲ δὲ σπινθηροβολούντων ὑπὸ ἐρωτικῆς φλογός καὶ σφοδρᾶς περιπαθείας. Τὸ ὄχρον πρόσωπόν της ἐχρωματίζετο ἐνίοτε ὑπὸ ζωηρᾶς καὶ παροδικῆς πορφυρότητας. Ἦτο ὑψηλὴ καὶ εὐστροφος, ἐφόρει δ' ἐσθῆτα ἐκ μέλανος λειοσηρικῆς, δι' ἧς ἀπεκαλύπτετο ἡ χάρις τοῦ σώματός της. Ἀπὸ μνήμης μόνον ὀμιλοῦμεν περὶ τῶν ποδῶν καὶ χειρῶν της· οἱ πόδες της ἦσαν παιδικοί, αἱ δὲ χεῖρές της, χεῖρες πατρικίας.

Ἡ νεαρὰ αὐτῆ γυνὴ ἦτο εἰκοσιδιετής καὶ ὠνομάζετο Μαρία δὲ Λαγκάρδ. Ἡ φίλη της, πολὺ βραχυτέρα ταύτης τὸ ἀνάστημα καὶ ξανθὴ, ἐκαλεῖτο κόμησσα Ἐρρικέτη δὲ Σερνύ.

Ἀπὸ δύο μηνῶν, ἡ Ἐρρικέτη ἐξένιζεν ἐν τῷ μεγάρῳ της τὴν φίλην τῆς παιδικῆς ἡλικίας της, τὴν Μαρίαν δὲ Λαγκάρδ, ἧς ὁ σύζυγος ἀπουσίαζεν ἐκ Παρισίων, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην.

Εἶπομεν, ὅτι αἱ δύο νεαραὶ γυναῖκες εἰσῆγον καὶ ἐφαίνοντο λίαν ἀνιῶσαι.

Εὐρίσκοντο, πράγματι, εἰς τινὰ τῶν στιγμῶν τῆς παροδικῆς ἀηθίας διὰ τὴν ζωὴν, ἣτις, ἔστιν ὅτε ἐπισκιαζοῦν τὰ λευκὰ καὶ εὐγενῆ μέτωπα τῶν ὠραιωτάτων καὶ εὐτυχεστάτων γυναικῶν τοῦ κόσμου.

Ἐσίγων.

Διατί;

Διότι ἐξήντησαν ἅπαντα τὰ θέματα τῆς συνομιλίας, τὰ χαριέντα ἐκεῖνα τίποτε, ἅτινα εἶναι ἡ βᾶσις τῶν συνομιλιῶν τοῦ κόσμου, τὰ χίλια ἐκεῖνα μικρὰ ἀπόκρυφα τῶν αἰθερῶν, τὰς κακολογίας καὶ τὰς ἀδιακρισίας, ἅς τόσον αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσιν.

Ἡ ὀμιλία περὶ τῶν χορῶν, τῶν συναυλιῶν καὶ τῶν θεάτρων ἐξηντήθη. Ἐλάλησαν περὶ τῶν παρελθουσῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν μελλουσῶν. Ἀνέπτυξαν, ἐσχολίασαν τὰ ἐρωτικὰ καὶ σκανδαλώδη χρονικά. Πολλὰ ἄριμα ἐπιγράμματα, πολλὰ ὀδητικὰ εἰρωνεῖα ἀπέσπασαν τὸ μείδιμα τῶν δύο νεαρῶν γυναικῶν. Ἄλλ' ὅταν εἶπον ὅλα ταῦτα... ὅταν ἡ συνομιλία, κεκλεισμένη ὡς σκορπιός ἐντὸς πυρίνου κύκλου, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξέλθῃ... τότε ἐπῆλθε σιγὴ.

Καὶ ἀκριβῶς, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθον εἰς τὸ κοιτώνιον τοῦ μεγάρου Σερνύ.

Πρώτη ἡ Μαρία δὲ Λαγκάρδ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐρρικέττα... εἶπε.

— Αἶ; ἀπεκρίθη ἡ φίλη της.

— Τί συλλογίζεσαι;

— Τίποτε καλόν.

— Ἀμφιβάλλω...

— Λοιπὸν, συλλογίζομαι...

— Ὅτι βαρυνόμεθα πολὺ, αἶ; διέκοψεν ἡ Μαρία δὲ Λαγκάρδ.

— Ἀκριβῶς;

— Ἐχεις δίκαιον.

— Συμφωνεῖς λοιπὸν μ' ἐμέ;

— Βεβαίως! Καὶ σὺ τί ἐσυλλογίζεσο;...

— Ἐγὼ ἀνεζήτησον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνίας ταύτης.

— Τὴν εὐρες;

— Σχεδόν.

— Καὶ εἶναι;...

— Θεέ μου, ἡ μονοτονία τοῦ βίου μας, ἡ παντοτινὴ ὁμοιόμορφος διασκεδασίς, παρουσιαζομένη κατὰ τὴν ὠρισμένην ὄραν, μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε βῆμα. Δὲν ἔχει οὔτε τι τὸ ἀπρόοπτον, οὔτε τὸ φαντασιῶδες. Κάμνομεν σήμερον ὅ,τι θὰ κάμωμεν αὔριον, μεθαύριον, πάντοτε, ὅ,τι ἐκάμαμεν χθές, προχθές, ὅ,τι ἐκάμαμεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου μας.

— Ἀλλοίμονον! διέκοψεν ἡ Μαρία, ἀλλοίμονον, καὶ τρεῖς ἀλλοίμονον! πόσον εἴμεθα δυστυχεῖς!

— Τὸύναντίον, εἶπεν ἡ φίλη της, εἴμεθα εὐτυχέσταται. Διασκεδάζομεν εἰς ὅλας τὰς συναναστροφάς, χορεύομεν εἰς ὄλους τοὺς χορούς· εἴμεθα ὠραιόταται, μᾶς θαυμάζουν πολὺ, δι' ὃ κολακεύομεθα· ἀκούομεν τὴν ἐκλεκτοτέραν μουσικὴν εἰς τὸ Μελόδραμα καὶ εἰς τὸ Ἰταλικὸν θέατρον, ἀλλ' εἰλικρινῶς σοὶ λέγω, ὅτι ἐπειδὴ διασκεδάζομεν καθ' ἐκάστην κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀνιῶμεν φοβερά!

— Θεέ μου! τὸ εἰξεύρω, ἀλλὰ τί θέλεις;...

— Τί θέλω;

— Ναί.

— Θέλω ἄλλο πρᾶγμα.

— Τί;

— Νέον.

— Ποῦ νὰ τὸ εὐρωμεν;

— Ἐ! ἂν τὸ ἤξευρα, θὰ σοὶ ἔλεγον: Πᾶμε.

— Ὡστε φρονεῖς, ὅτι θὰ ὑπάρχη τί νέον ἐν Παρισίαις;

— Βεβασιότατα, θὰ ὑπάρχη, καὶ πολλὰ μάλιστα, ἐὰν ἡθέλαμεν...

— Πῶς, ἐὰν ἠθέλαμεν;

— Ἡ μάλλον, ἐὰν ἐτολμῶμεν.

— Λοιπὸν, ἅς τολμήσωμεν!

— Ἀδύνατον!

— Διατί;

— Διότι ἔχκομεν τὴν ποθητὴν δυστυχίαν νὰ ἀνήκωμεν ἀμφότεραι εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν καὶ διότι σύρομεν τὸ βαρὺ φορτίον τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρώπων.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ἀκουσόν με, καὶ ἔσο εἰλικρινής.

— Σοὶ ὑπόσχομαι θρησκευτικὴν προσοχὴν καὶ ἐτι μάλλον, μεγίστην εἰλικρινεῖαν.

— Ἐσυλλογίσθης ποτέ, ἀγαπητὴ μου φίλη, τὴν χαριέσαν ζωὴν ποῦ διῆγον αἱ καλαὶ μας μάμμαι, ὠραῖαι γυναῖκες τῶν χρόνων τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' βασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, τοῦ ἐπικληθέντος Προσφιλοῦς, ἀναμφιβόλως διότι ἦτο λίαν ἐράσμιος;...

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Κρατώσα τὰ ἄνθη της περιήρχετο τὰ βουλευτάρα. (Σελὶς 252).

— Αἶ πταίετε ἀκόμη! Διατί διάβολοι νὰ μὲ ἐξαναγκά-
σετε νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ὅλας αὐτάς τὰς ἀθλιότητας; διατί
ἡ ἀποστασία αὐτὴ; διατί αὐτὴ ἡ διάθεσις πρὸς ἀντίστασιν;
... πράγματα τὰ ὅποια, δύναμαι νὰ εἶπω, εἶνε γελοῖα καὶ
ἀνόητα... Ἀγαπητὴ μου βαρωνίς, ἀνήκετε εἰς ἔργον, τὸ ὅποιον
δὲν ἔχετε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ παραιτηθῆτε, ἀφοῦ ἄπαξ ἀνε-
λάβετε αὐτό. Ἡμεῖς ἐκπληροῦμεν τὸ ἡμέτερον ἔργον βραδέως
μέν, ἀλλ' ἀσφαλῶς, ἐκεῖνος δ' ὅστις ἤθελε τυχὸν λιποτακτῆ-
σει ἢ προδώσει—καὶ σημειώσατε καλῶς ὅτι δὲν πρόκειται νῦν
περὶ ὑμῶν — δὲν κατορθώνει νὰ διαφύγῃ καὶ ἂν κρυβῆ εἰς τὰ
ἐγκυκτα τῆς γῆς; τὸν ἀνακαλύπτει ἐπὶ τέλους ἰσχυροτάτη χεῖρ,

τὸν ἀποσπᾷ, καὶ τιμωρία αὐστηροτάτη πλήττει αὐτὸν ἀδου-
σωπῆτως· πλήττεται ἐν τοῖς φιλάτοις, ἐν τῇ περιουσίᾳ καὶ
ἐν αὐτῇ τῇ ζωῇ!

Καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ταγματάρχου, οὕτως ὁμιλοῦντος, κα-
θίστατο ζωηρότατον. Αἱ παρειαὶ ἐγένοντο πορφυραὶ, οἱ ὀφθαλ-
μοὶ ἐξέπεμπον ἀστραπὰς καὶ αἱ χεῖρες, χεῖρες μεγάλαι καὶ ὀ-
ζώδεις, προετείνοντο συνεσπασμέναι, ὡς εἰ ἤθελεν ἤδη νὰ συλ-
λάβῃ τὸν προδότην, ὃν ὑπηνίσσετο. Ἡ βαρωνίς δι' ὑπερανθρώ-
που προσπαθείας ἐκράτησεν ἑαυτῆς. Ὑπεμειδίασε... ναί! εὔρε
τὴν δύναμιν νὰ μειδιάσῃ ἐνῶ τὴν καταβιβρώσκουσαν αὐτὴν
ἐσωτερικῶς λύσαν ἐπρόδιδεν ἡ ὠχρότης τῶν χειλέων!

— Αἶ, σεῖς πταίετε, ταγματάρχα, ναί, σεῖς πταίετε... Γνωρίζω καλῶς ὅτι εἶμαι ἀλυσσόμενος, δὲν θέλω ὅμως νὰ μὲ κάμνωσι νὰ αἰσθάνωμαι τὸ βάρος καὶ δύναμαι νὰ εἶπω, ταγματάρχα, ὅτι εἶνε πολὺ βαρεῖα ἡ χεὶρ σας.

Καὶ αὐτὸς ἐγένετο ἥρεμος λυπούμενος ἐπὶ τῇ παραφορᾷ αὐτοῦ.

Καὶ παρετήρει τὴν νεαρὰν γυναῖκα... ἀλλ' αὕτη συνεκάλυπτε τὴν ἀστραπὴν τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τῶν βλεφαρίδων.

Εἰρήνευον! Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἄρα γε τρομερωτέρα ἡ εἰρήνη αὕτη ἢ οἱ μανιώδεις σπασμοί, οἵτινες πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐτάρασσον αὐτούς;

— Ἔλα, ἀγαπητὴ μου βαρωνίς, ἐπανελάθειν ὁ ταγματάρχης, παρήλθεν ἡ ἐλαφρὰ ὀργή σας; ναί; Λοιπὸν, δὲν μοῦ λέγετε εἰλικρινῶς ἂν ἐδώκατε ἄλλην συστατικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κύριον Μωροᾶ;

Διὰ τῆς κεφαλῆς ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐνευσεν ἀποφασιστικῶς.

— Καὶ πρὸς ποῖον τὴν ἐγράψατε;

— Πρὸς τὸν Μπέντωφ...

Ὁ βαρῶνος ἀνέπνευσε θορυβωδῶς.

— Μπέντωφ, τὸν πρόξενον ἐν Πορτσμουθ... δὲν πειράζει, εἶνε ἀπὸ τοὺς ἰδιόκους μας, τὸ 'ξεύρετε καὶ σεῖς πολὺ καλά, βαρωνίς, εἴμεθα ἰσχυρότατοι ἐν Ρωσσίᾳ καὶ κάμνομεν ἐκεῖ, ὅ,τι θέλομεν... Λοιπὸν νὰ στείλετε ἀμέσως τηλεγράφημα πρὸς τὸν κόμητα Μπέντωφ διὰ τοῦ ὁποίου νὰ τοῦ λέγετε νὰ μὴ προσέξῃ καθόλου εἰς τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ αὐριοῦν ἢ μεθαύριο.

— Ἀλλὰ...

— Ἀκόμη! Νὰ σας εἶπῶ λοιπὸν τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς μου... ἦλθον ὄχι διὰ νὰ σας φανερώσω ποίους κινδύνους διέτρεξεν ὁ Βάλτερ Χάνδελ καὶ τὴν ὑποκατάστασιν, ἡ ὁποία ἐπέτυχε θαυμάσια, ἀλλὰ διὰ νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν σας, διότι ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἔληξε.

Ἡ βαρωνίς ἐπηρώτησεν ἀγωνιωδῶς τὸν ταγματάρχην:

— Τί ἐννοεῖτε;

— Ἐννοῶ, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἄκων ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ Χάνδελ, ὁ κύριος Λαφρεσάνζ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ γείνη χίλια δύο κομμάτια ἀπὸ τὸν ὄχλον... Ἐκεῖ κάτω δὲν ἐννοοῦν ἀκόμη τὰς ἀπεργίας, καὶ ὡς φαίνεται ἡ καταστροφὴ πολλῶν ἐργαστασίων ἐξηρέθισε τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἐνόησε νὰ κρεμάσῃ τὸν φίλον μας Βάλτερ... Ἐκλείσαν τὸν... ἀντικαταστάτην του... εἰς φυλακὴν παρὰ τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγεν. Εἶνε μυθιστόρημα ὀλόκληρον, ἀγαπητὴ βαρωνίς... Πιστεύεται ὅμως, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἐφάνη πούθενά, ὅτι παρεσύρθη ἀπὸ τὴν παλιόρριαν καὶ ὅτι ἐπίνγη... ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐκθέσεως... τοῦ δεσμοφύλακος. Λοιπὸν ἔχομεν συμφέρον, θὰ τὸ ἐννοήτε καλλιστα, νὰ ἐξακολουθῶσι πιστεύοντες, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον καιρὸν, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀληθὴς Βάλτερ Χάνδελ συνελήφθη, ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ σωθεὶς καὶ πνιγείας. Ἐπομένως νὰ τηλεγραφῆσετε πρὸς τὸν Μπέντωφ! Τί ἄσχημα ποῦ ἐκάματε νὰ ἀφήσετε τὸν κύριον Μωροᾶ ν' ἀπέλθῃ.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἀνταπήντησε μετὰ ζωηρότητος ἡ κυρία δὲ Γούγκα, δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ κυρίου Μωροᾶ.

Ὁ ταγματάρχης Γκοῦντερ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δικαιώματα δὲν ἔχετε, βέβαια, ἐπειδὴ ὅμως εἶνε ἐρωτευμένος μαζὶ σας καὶ πολὺ μάλιστα εὐκόλον ἦτο νὰ τὸν κάμμετε ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἀναχώρησίν του. Ἐν πάσῃ περιπτώσει,

ἐνεργήσατε οὕτως ὥστε οἱ φίλοι σας ἐφημεριδογράφοι νὰ πεισθοῦν περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Χάνδελ.

Ἡ βαρωνίς ἤκουε περιστέλλουσα τὴν ἀδημονίαν τῆς: ὁ δὲ ταγματάρχης ἐπανελάθει μετὰ μικρὸν:

— Τέλος πάντων—καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ σπουδαιότερος τῆς ἐπισκέψεώς μου λόγος—ὁ ταγματάρχης εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν κύριος Σανσεράκ θὰ δειπνήσῃ αὐτὸ τὸ ἐσπέρας μαζὶ σας.

— Μάλιστα.

— Προσπαθήσατε νὰ μάθετε ἐὰν ἔχη τὸ σχέδιον καὶ τὸ σχῆμα τοῦ νέου τυφεκίου, διότι θὰ τὸ ἔχη σήμερον, αὐριοῦν ἢ μεθαύριο... Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὴν ἡμέραν, διότι εἶνε ἀνωφελὲς νὰ χάνω δυνάμεις. Ὅταν δὲ μάθω ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἐγγράφα θὰ εἶνε εἰς χεῖρας του, τὸ ἐπίλοιπον τοῦ ἔργου μας θὰ εἶνε εὐκόλον.

— Πολὺ καλὰ, θὰ τὸ κάμω. Θὰ μάθετε αὐριοῦν μάλιστα σας ἰδῶ. Ἀρκεῖ νὰ κάμω ὁμιλίαν περὶ πολέμου καὶ βεβαίως ὁ κύριος Σανσεράκ χωρὶς ἐπιφύλαξιν, θὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ νέου τυφεκίου.

Ὁ ταγματάρχης ἐμειδίασεν.

— Ὡ! σας γνωρίζω, βαρωνίς, καὶ δὲν ἀξιῶ καθόλου νὰ σας εἶπω ἐγὼ πῶς θὰ ἐνεργήσετε. Ἀνατίθεμαι καθ' ὀλοκληρίαν εἰς ὑμᾶς. Τώρα, εἶπεν ἐν τέλει ἐγερθεῖς, νὰ σας ἀποχαιρετήσω καὶ νὰ πηγαίνω... ἀπὸ τὸν ἴδιον πάλιν ἑρόμον. Ἄ! ἤξεύρετε, ὠραῖα ἐπῆγαν τὰ πράγματα εἰς Μελοκόμβην, ὅλα κατεστράφησαν τελείως... καὶ ἰδοὺ ὅτι εἴμεθα ὕσυχι ἐπὶ δύο ἔτη, χωρὶς νὰ φοβηθῶμεν τὸν ἀγγλικὸν ἀνταγωνισμόν.

Καὶ μεῖδιμα θριαμβευτικὸν διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ Ἐρμαν Γκοῦντερ, ὅστις ἐγερθεῖς διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐστίαν. Ὅτε δ' ἐμελλε νὰ πιεσῇ τὸ ἐλατήριον, ἔστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ:

— Μίαν συμβουλὴν ὅμως, βαρωνίς, εἶπε χαμηλοφώνως, μίαν φιλικὴν συμβουλὴν... Ἐν ἡ περιπτώσει αὐτὸς ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἐπίνγη, ἐν ἡ περιπτώσει θ' ἀνευρίσκετο, μὴ τὸν πολυσυλλογίζεσθε... ἀλλ' ἀκολουθήσατε τὴν γνώμην τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ. Αἰφνίδιος καὶ παροδικῶς ἔρωσ δὲν πειράζει τίποτε, βαρωνίς, ἂν δὲν ὑπάρχῃ τρόπος νὰ κάμμετε ἄλλως, ἀληθῆς ὅμως ἔρωσ, πάθος ἐρωτικὸν θὰ ἦτο καταστρεπτικὸν διὰ σας... καὶ ἔπειτα καὶ δὲν ἤξεύρει κανεὶς, μοῦ περὶ ὅμως ἀπὸ τὸν νοῦν, ὅτι θὰ προσέκυπτον διὰ σας δύο σπουδαιόταται ἐνοχλήσεις.

Καὶ κατεβιάσθη ἡ καταπακτὴ τῆς ἐστίας, ἐνῶ τὸ ἄνω αὐτῆς ἐξέχον μέρος ἀνυψώθη κατ' ἐναντίαν διευθυνσιν κύβας δὲ ὁ ταγματάρχης μετὰ κόπου, ἐγένετο ἄφαντος διὰ τῆς στενῆς διόδου. Τὸ ἐλατήριον ἐπιέσθη καὶ πάλιν, καὶ ἡ ἐστία ἀνέλαβε τὴν συνήθη αὐτῆς ὄψιν.

Τότε δὲ ἡ κυρία δὲ Γούγκα παρευθεῖσα εἰς τὴν ἐπιμήκη ἔδραν ἐκαθέσθη κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν. Ἡ στενοχωρία παρετάθη πολὺ, καὶ νῦν ὅτε ἦτο μόνη ἠσύχασε.

Ὡ! οὔτε προσβολὴν νεύρων εἶχεν οὔτε δάκρυα. Ὅχι! Ὑπὸ τὸ θεῖον ἐκεῖνο καὶ ἀπαλὸν ἄεσμα ἐκρύπτοντο χαλύβδινα νεῦρα ὑπηρετοῦντα σιδηρᾶν θέλησιν.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχεν ἠττηθῆ καὶ ἐκόχλαζεν ἡ καρδία τῆς ὑπὸ λύσσης καὶ μίσους: συνέστρεψε σπασμωδικῶς διὰ τῶν ὠραίων αὐτῆς χειρῶν τοὺς πλοκάμους τῆς μελαίνης κόμης τῆς, ὑποκώφους βάλλουσα κραυγὰς καὶ διψῶσα ἐκδικήσεως.

Μικρὸν ἀκόμη καὶ θὰ ἐφώνει ὡς ὁ Ἑρρίκος Β' ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ μίσους του κατὰ τοῦ Θωμᾶ Βέκετι:

« Ἐκ πάντων τῶν ἀθλίων, οὐδὲν εἰς λοιπὸν θὰ εὐρεθῆ ὅστις νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ; »

Ἄλλ' οὐχί, οὐδεὶς θὰ προσήρχετο εἰς βοήθειαν αὐτῆς, εἰς οὐδενὸς τὴν ἀρωγὴν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ.

Ὁ ταγματάρχης Ἑρμαν Γκούντερ τὴν ἔκαμνε νὰ αἰσθάνηται ἑλαφρῶς ἐν ἀνάγκῃ τὸ βᾶρος τῆς ἀλύσεώς της· ἡ δὲ συστρέφουσα τὰς χεῖρας καὶ ὑπὸ τῆς ἀδυναμίας ἁμαζωμένη ἔλεγεν :

— ὦ ! εἶμαι ἀγενής, ἀγενής ! διότι δὲν τολμῶ ποσῶς ν' ἀποτινάξω τὸν ζυγὸν μου, διότι ἔχω ἀνάγκην πολυτελείας, ἔχω ἀνάγκην χρημάτων, διότι φοβοῦμαι τὴν ἔνδειαν.

Τότε ὑπάκουε λοιπὸν ἄθλιον πλάσμα, καὶ μὴ παραπονῆσαι διὰ τὸ καταβάλλον σε βᾶρος...

Ε'

Τὸ καταφύγιον τοῦ Φιλήμονος.

Ὁ θεὸς Φιλήμων ὑπερέχειρε καὶ ἡ χαρὰ ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

Νὰ σώσῃ ἕνα δημοσιογράφον, ἕνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐν τῇ κινήσει ἤτις... ἕνα τῶν σκαπανέων τοῦ πολιτισμοῦ τὸν ὁποιῶν...

Πράγματι, οὐδεμίαν ἐπέβαινε φράσιν, ἔχων ἕτερόν τι νὰ πράξῃ πρώτον.

Ἀληθῶς εἰπεῖν, κατεθέλγετο πρὸς τὸν μόνον σκοπὸν νὰ φανῆ χρήσιμος εἰς ἕνα τῶν ὁμοίων αὐτῶ, ἡ δὲ χαρὰ ἀπέβαινε μεγαλειτέρα, διότι ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν λογίων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν· ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνθρώπινον αἴσθημα δὲν παρεβλάπτετο ἐκ τῆς συμπτώσεως ταύτης.

Ἡ Βέρθα ὑπερέχειρε καὶ αὕτη ἐπὶ τῇ τροπῇ τῶν πραγμάτων.

Ὁ Λαφρεσάνζ, ἀφοῦ ἀπαξ περιεφρουρήθη, ἐκοιμήθη ἡσύχως μέχρι τῆς πρωίας, ὁ δὲ θεὸς Φιλήμων ἀπῆλθε πρὸς τὸν ἀστυνόμον, πρὸς ὃν μετὰ πολλὰς προφυλάξεις καὶ περιστροφὰς ἐξέθηκε τὰ κατὰ τὸν ψευδῆ Βάλτερ Χάνδελ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος κατὰ πρῶτον ὠργίσθη σφόδρα μαθὼν, ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν ἄνδρες περιεπαίχθησαν τόσον εὐκόλως, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπραῦνθη γρηφθεὶς τίνος ἀνεπανορθώτου δυστυχήματος θύμα μικροῦ δειν ἐγένετο εἰς ἀθῶος.

Καὶ ὠμίλει μὲν κακῶς ὁ θεὸς Φιλήμων τὴν ἀγγλικήν, ἐξεφράζετο ὅμως ἐν εὐλικρινεῖα, μολονότι δὲ ἡ φράσις του ἐν πολλοῖς ἦτο ἀκατανόητος, μετέδωκεν ὅμως εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγγλοῦ ἀξιωματικοῦ τὴν πεποίθησιν, ἧς αὐτὸς ἐνεφορεῖτο, καὶ ἐπὶ τέλους ἔπεισεν αὐτὸν μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς νὰ παραδεχθῆ ἵνα ἐγγυηθῆ δι' αὐτόν.

Συμφωνήθη λοιπὸν νὰ μείνῃ ἐλεύθερος ὁ Λαφρεσάνζ, ἀλλ' ὑπὸ τὴν φανεράν ἐπιτήρησιν τῆς ἀστυνομίας, ἀνελάμβανεν ὅμως ὁ κ. Φιλήμων Σιδωνὰι τὴν ὑποχρέωσιν ἐξ ὀνόματος τοῦ νεαροῦ δημοσιογράφου καὶ ἑαυτοῦ νὰ μὴ ἀπέλθῃ οὗτος ἐκ Μπραϊτπορ μέχρι τῆς τελείας ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος αὐτοῦ, μέχρις οὗ πρὸ πάντων ὁ ἀξιωματικὸς λάθῃ ὁδηγίας.

Ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ περιπτέρου, τῇ κομφῆ ἄμα καὶ πλουσία, συνήχθησαν κατὰ τὸ γεῦμα ἡ θεία Ἐλθίρα, ἡ ὥραία

Βέρθα, ὁ Λέων Λαφρεσάνζ καὶ ὁ θεὸς Φιλήμων, ὅστις ἐκόμισε τὴν εὐάρεστον εἶδησιν. Ἐπῆλθε καὶ τῶν μουσικῶν ἀσκήσεων ἡ ὥρα.

— ὦ τῆς εὐδαιμονίας, ἀνέκραξεν ὁ θεὸς Φιλήμων, θὰ ἐνηθῶμεν νὰ ψάλωμεν ὀλίγον.

Καὶ ἡ χαρὰ του ὑπερέβη πᾶν ὄριον, ὅτε τῶ ὠμολόγησεν ὁ Λαφρεσάνζ ὅτι ἐγνωρίζεν ὀλίγον κλειδοκύμβαλον καὶ ν' ἀναγινώσκῃ μετρίως μουσικήν.

— Ἐλπίζω λοιπὸν, ὑπέλαθεν ὁ θεὸς, ὅτι θὰ μείνετε πλησίον μας ἐπὶ πολὺ καὶ ὅτι ἡ ἀστυνομία δὲν θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ταχέως.

Τότε ἡ θεία Ἐλθίρα ἐνόμισε καλὸν νὰ παρέμβῃ.

— Ἀλλὰ, Φιλήμων, εἶπεν ἀκκίζομένη, εἶσαι πάντοτε εἰς τὸ ἄκρον ἀδιάκριτος. Ποῖος εἰξεύρει ἐὰν εἰς Παρισίους, καὶ ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε, δὲν περιμένεται ἀνυπομόνως ὁ κύριος Λαφρεσάνζ !

Καὶ ἡ ἀγαπητὴ γυνὴ ἔβαλε στοναχὴν μεστὴν ἐρωτοτρόπων ἀποσιωπήσεων, συνοδεύσασα αὐτὴν διὰ βλέμματος περιπαθεστάτου.

— Σᾶς βεβαιῶ, κυρία, ὄχι, ἀνταπήνησεν εὐλικρινῶς ὁ Λαφρεσάνζ, κανεὶς δὲν μὲ περιμένει εἰς Παρισίους ἐκτός τοῦ οἴλου μου Φλαβιανοῦ Μωρόα, καὶ ἐπειδὴ ἐντὸς ὀλίγου θὰ φθάσῃ ἐδῶ, βλέπετε, κύριε, ὅτι εἶμαι ἐλεύθερος σάν τὸ πουλί, καὶ δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν φιλόφροναν πρόσκλησιν σας, ἂν καὶ φοβοῦμαι μὴ φανῶ ἀδιάκριτος, διότι ἐγκυστεστάθην διὰ τῆς βίας σχεδὸν εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Καὶ ἐπράξατε κάλλιστα, ἀνέκραξεν ὁ θεὸς Φιλήμων, διότι ἄλλως ἦτο δυνατόν νὰ σᾶς συμβῆ πράγματι ἀνεπανόρθωτον δυστύχημα. Ὅσον δ' ἀφορᾷ ὅτι καταγράσθη τὴν φιλοξενίαν, κανένα νὰ μὴ ἔχετε φόβον, διότι ἡ οἰκία εἶνε εὐρύχωρος καὶ τὴν ἐνοικιάσαμεν δι' ὅλον τὸν μῆνα. Ἐπειτα θὰ ἐπιστρέψωμεν μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας εἰς Παρισίους καὶ θὰ ὑπάγωμεν τότε νὰ διέλθωμεν τὸ τέλος τοῦ θεροῦ καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ φθινοπώρου εἰς Lande-Courte, ἐκεῖ ἡ δεσποινὴς δὲ Κερμὸρ ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ.

Καὶ ὁ θεὸς Φιλήμων ἐπόφφερε τὰς λέξεις ταύτας μετ' ἐμφάσεως καὶ ἀστείας.

Ἡ δεσποινὴς Βέρθα δὲν ἀπήνησεν, ἦτο τῇ ἀληθείᾳ δυσθυμῶς. Καὶ ὑπερεχάρη μὲν ἐξυπηρετήσασα τὸν κύριον Λαφρεσάνζ, ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς εὐσπλαχνίας, ἀλλὰ νῦν ἐθεόρει ὅτι ἐμελλεν οὗτος νὰ καταλαθῇ ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς θέσιν πλεόν τοῦ δέοντος.

Ἡ δεσποινὴς Βέρθα ἦτο ἀνεξόρτητος καὶ πῶς ἀγρία, μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ σύρῃ ὀπισθὲν τῆς οὔτε ὀχληροῦς οὔτε ἐρωτοτρόπους συνοδοῦς.

— Θὰ εἶνε ἐνοχλητικόν, ἐσκέπτετο, νὰ μὲνῃ ἐδῶ ὁ κύριος Λαφρεσάνζ, διότι θὰ νομίσῃ ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ μοῦ κάμῃ τὸν ἐρωτα... Ἴδου λοιπὸν, ἐνῶ ἐγὼ ἐσκεπτόμην νὰ διέλθω μόνη εἰς Μπραϊτπορ πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν, ὅτι τὸ σχέδιόν μου καταστρέφεται.

Δυσηρεστεῖτο δὲ ἔτι μᾶλλον ἡ δεσποινὴς Βέρθα, διότι ἐσυλλογίζετο αὐτὸν πλεόν τοῦ δέοντος.

Ἐνεθυμῆτο μεθ' ὁποίας ἀπλοικότητος, ἀφοῦ τὸν εἰδοποίησεν ἀπαξ περὶ τοῦ κινδύνου, ὃν ἐμελλε νὰ διατρέξῃ ἐν Μελοκόμβῃ, ἀνηγγεῖλε τὴν στερεάν αὐτῆς πρόθεσιν νὰ μεταβῆ ἐκεῖσε διὰ παντός τρόπου μόνον καὶ μόνον, διότι ἐπιθυμεῖ νὰ

ἐκπλήρωση τὸ καθήκον τῆς· περὶ πλέον δὲ ἀνωμολόγει ὅτι ὁ Λαφρεσάνζ ἦτο ἀνεπίληπτος, ἔξοχος, νοήμων, ὅτι θὰ ἦτο προσέτι τιμιώτατος, καὶ προσέθετο περαινύουσα τὴν ἐξέτασιν ταύτην, εἰς ἣν ἄκουσα προσέβαινε :

— Καὶ κατὰ τί δύναται νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ αὐτό ;

Διὸ ἀπεκρίθη ὀλίγον ἀποτόμως εἰς τὸν θεῖον Φιλήμονα, ἐρωτήσαντα αὐτήν :

— Δὲν λέγεις καὶ σὺ τίποτε, κόρη μου Βέρθα ; Παρκαλέσει λοιπὸν καὶ σὺ μὲ ἡμᾶς τὸν κύριον Λαφρεσάνζ νὰ μείνῃ πλησίον μας.

— Ἄλλὰ, θεῖέ μου, νομίζω ὅτι δὲν δύνανται αἱ παρκαλήσεις μας νὰ πείσωσι τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ στενοχωρηθῆ πολὺ εἰς Μπραίτπορτ.

Ἄκουσίως ἐταράχθη ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ὕψωσεν ἐκπληκτος τοὺς ὀφθαλμούς· ἐπὶ τῆς νεάνιδος. Ἐφαίνετο δὲ θέλων νὰ τὴν ἐρωτήσῃ :

— Τί σὰς ἔκαμα ἄρα γε ; ποῖον τὸ αἷτιον τῆς μεταβολῆς αὐτῆς τῆς διαθέσεώς σας ; διατί γίνεσθε κακή, ἢ τοῦλάχιστον διατί διακείσθε ἐχθρικῶς εἰς ἐμέ, ἀφοῦ ὑπῆρξατε τόσον ἀγαθή ;

Ἄλλ' ἡ θεία Ἐλβίρα ἀντεστάθμισεν ὑπερβαλλόντως τὴν ψυχρότητα ταύτην τῆς ἀνεψίχης, φανείσα ἐναλλάξ τρυφερά, φαιδρὰ καὶ βιαστική, τόσον ἐπιτηδεύουσα, ὅσον ἦτο καιρὸς νὰ λήξῃ τὸ γεῦμα, διότι ὁ Λαφρεσάνζ εὕρισκετο λίαν ἐστενοχωρημένος.

Εἶχον μείνει σύμφωνοι, ὁ Λαφρεσάνζ παρεδέχετο.

Καὶ αὐτὸς ἡσυχάζετο νοερώς ὑπερβαλλόντως περὶ τὴν δεσποινίδα Βέρθαν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον οὐδὲν προσεπάθει νὰ ἐπενέγκῃ ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸ μέγαν κατὰκλῆρον αὐτὴν αἴσθημα.

Τοσοῦτον δὲ καταφανῆς ἐγένετο ἡ ὑπόκωφος ταύτης ἀποστροφή, ὥστε ὁ Λαφρεσάνζ ἀπαντήσας τὴν δεσποινίδα Βέρθαν ἐν τῷ κήπῳ τοῦ περιπτέρου, ἐνόμισεν ὅτι ἐδικαιοῦτο νὰ τῇ εἴπῃ :

— ὦ δεσποινίς, βλέπω κάλλιστα ὅτι ἡ ἐνταῦθα εὐχρηστική μου θὰ σὰς εἶνε δυσάρεστος, ἀλλὰ μὴ φοβεῖσθε, διότι, σὰς ὀρρίζομαι ὅτι παρὰ τὰς παρκαλήσεις τῶν προσφιλῶν γονέων σας, εὐθὺς ἄμα δυνηθῶ, θὰ ἐπιστρέψω εἰς Γαλλίαν.

Καὶ προσέθηκεν ἐν συγινῆσει :

— Πιστεύσατε ὅμως ὅτι εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου θὰ τηρήσω αἰδίων εὐγνωμοσύνην δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπραξάτε, οὐδέποτε δὲ θὰ λησμονήσω ὅτι εἰς σὰς ὀφείλω τὴν ζωὴν.

Ἡ Βέρθα ἀνωμολόγησεν ὅτι ἐπέτεινε πολὺ τὴν δυσθυμίαν τῆς, ὅθεν τείνασα τῷ νέῳ τὴν χεῖρα τῷ ἀπεκρίθη :

— Συγχαρησάτέ με, εἶμαι νευρική, φαντασιώδης καὶ δὲν πρέπει ν' ἀποδίδεται σπουδαιότητα εἰς τὰς ὁρμάς μου ταύτας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ θεῖος καὶ ἡ θεία ἐπὶ τέλους ἐξωκειώθησαν...

Καὶ συνωμολογήθη ἡ εἰρήνη, ἣν ἄλλως ἡ δεσποινίς Βέρθα ἐπεζήτη.

Ὁ Λαφρεσάνζ μόλις ἐγκατέλιπε τὴν νεάνίδα, συνήντησε, περικάμπτων λειμῶνά τινι, τὴν θεῖαν Ἐλβίραν.

Ἡ κυρία Σιωδναί, ἐφ' ὅσον τῷ ἐπέτρεπεν ἡ περίστασις, ἔρριψε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ λαθραῖα βλέμματα, εἶτα δὲ λαβούσα τὴν χεῖρα τοῦ νέου, ἔθλιψεν αὐτὴν ἰσχυρῶς ἐντὸς τῶν μεγάλων δακτύλων τῆς, περιττὸν δὲ νὰ εἶπαμεν ὅτι ἡ θεία Ἐλβίρα ἐφόρει χειρόκτια 9 1/2 ἀριθμοῦ, καὶ τὰς κινήσεις αὐτὰς ἐνίσχυσε διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων :

— Πρὸ πάντων νὰ ἦσαι γνωστικός.

Ὁ νέος ἤνοιξεν ἐκπληκτικῶς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐσπευσεν ὅμως ν' ἀπαντήσῃ :

— ὦ, κυρία ! μένετε ἡσυχος, ἀλλ' ὅταν ὑποφέρῃ κανεὶς ὅσα ἐγὼ ὑπέφερα ἀποκατὰ πείραν.

Ἡ θεία Ἐλβίρα ἀπεσύρθη ὑπερχαίρουσα.

— Καλὰ τὰ καταφέρει, ἐψιθύρισεν.

Μετὰ μεσημβρίαν ὁ Λαφρεσάνζ ἐνεδύθη κοσμίως, καὶ ἐπεμφε τηλεγραφήματα· ἐτηλεγράφησε τῷ κ. Ζακεμαίν, τῷ «Ταχυδρόμῳ τῶν Δύο Κόσμων» καὶ πρὸ πάντων τῷ κ. Φλαβιανῷ Μωροά, ἵνα ἀφιχθῇ οὗτος ὡς τάχιστα εἰς Μπραίτπορτ, ἵνα διαπιστώσῃ ὅτι οὐδέποτε κατ' οὐδὲν ὑπῆρξέ τι κοινὸν μεταξὺ Λαφρεσάνζ καὶ Βάλτερ Χάνδελ. Ἐπὶ τέλους ὁδοθεράπων τις ἀπήρξατο εἰς Μελκόβην ἵνα κομίσῃ τὰς ἀποσκευὰς τοῦ δημοσιογράφου. Δὲν τῷ ἔμενεν οὔτε λεπτόν τῆς ὥρας, διὸ ἐξεπλάγη μέγαν ἀκούσας ὅτι ἐσήμαινεν ἡ πέμπτη μετὰ μεσημβρίαν.

Ὁ θεῖος Φιλήμων, ἡ κυρία Σιωδναί καὶ ἡ δεσποινίς Βέρθα ἀπῆρχοντο εἰς τὴν παραλίαν· ἦν ἡ ὥρα τοῦ λουτροῦ καὶ τὸ λουτρόν ἦτο ὠφελιμώτατον εἰς τὸν Λαφρεσάνζ, ὅστις ὡς ἐκ τῶν παραδόξων τῆς προτεραίας ἀγώνων τοῦ ἦν ἀδιάθετος ἐκ τῆς κοπώσεως.

Ἐν τῇ παραλίᾳ ὑπῆρχε συνηθροισμένον πολὺ πλῆθος. Ἀνεκδιήγητον ἦτο νὰ βλέπῃ τις τὸν θεῖον Φιλήμονα μὲ τὴν κολυμβητικὴν αὐτοῦ στολήν, ἀλλ' ἡ θεία Ἐλβίρα ἐν τῷ ἀρρενωπῷ αὐτῆς σχήματι ἐνέσπειρε πανταχοῦ ἀόριστόν τινα τρόμον.

Ὁ Λαφρεσάνζ μετὰ τινος δυσθυμίας παρετήρησεν ὅτι ἡ δεσποινίς Βέρθα οὐδὲν προσεῖχεν αὐτῷ ἄλλη καϊάς, ἐνήχετο θαυμασίως δύουσα πρὸς τὸ πέλαγος, μετ' ὀλίγον δὲ τὸ χρωματιστὸν τῆς κεφαλῆς κάλυμμα ἐφαίνετο μεταξὺ τῶν κυμάτων ὡς τι σημεῖον ἐρυθρόν.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀπεφάσισε νὰ λουσθῆ μόνος, διὸ ἀπεμακρύνθη τῆς θείας Ἐλβίρας, ἧς οἱ μεγάλοι βραχίονες καὶ οἱ μακροὶ πόδες ὠμείαζον πρὸς τοὺς τοῦ Καράβου· ἄλλως δὲ ὁ θεῖος Φιλήμων ἠγνόει νὰ κολυμβᾷ, κρατῶν δὲ τὸ σχοινίον ἐβαλλε κραυγὰς εὐθὺς ὡς ἐβλεπεν ἀπομακρυνομένην ὀλίγον τὴν πολυλάτρευτον αὐτοῦ σύζυγον.

Χωρὶς νὰ προσέξῃ καθόλου ὁ Λαφρεσάνζ εἰς τὸ ἀνδρόγυνον Σιωδναί, οὐδὲ εἰς τὴν ἀνεξάρτητον Βέρθαν, ἐρρίφθη ἀπὸ τῆς δεξαμενῆς καὶ ἠθέλησε νὰ χωρήσῃ πρὸς τὰ ἔξω ἵν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ πλῆθους τῶν λουομένων, ὅτε ἐσταμάτησε διὰ μιᾶς ἀκούσας ἀναφώνησιν. Αἶφνης εἶχεν ἀνακύψει ἐναντι αὐτοῦ κεφαλὴ τις ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ὁ δὲ κολυμβητὴς ἐκεῖνος ἀνεκράυγαζεν ἰδὼν αὐτόν :

— ὦ ! ἐκπλήττομαι. Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἐπεστρέφατε τάχιστα εἰς Παρισίους.

Ἡ κεφαλὴ αὕτη ἦν ἡ τοῦ Θεοδώρου Μενῶ, τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ βιενναίου «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου», ὁ δὲ Λαφρεσάνζ παρετήρησεν ὅτι ὁ Μενῶ ἦν ἀρκούντως ὠχρὸς.

Προήρξατο τοῦτο ἄρα γε ἐκ τοῦ λουτροῦ ἢ ἐκ τοῦ ψύχους;

Οἱ δύο ἄνδρες ἔθλιψαν τὰς χεῖρας ἐξακολουθοῦντες νὰ κολυμβῶσι παραπλευρῶς.

— Naί, ναί, ἐπανάλαβεν ὁ Θεόδωρος Μενῶ δὲν σὰς εἶδα νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μετὰ τὴν ἀπεργίαν καὶ ἐνόμισα ὅτι ἐπιστρέφατε εἰς Παρισίους.

— "Αχ! καὶ νὰ ἤξεύρατε τί μοῦ συνέβη, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Δὲν πιστεύω τίποτε δυσάρεστον, ἀνταπήνησεν ὁ κύριος Μενδῶ· πιστεύσατέ με, ἀγαπητέ συνάδελφε, ὅτι πολὺ θὰ ἐλυπούμην...

— "Ὅ,τι δυσάρεστον ὑπάρχει ἐδῶ κάτω εἰς τὸν κόσμον συνέβη εἰς ἐμέ, θὰ σὰς τὰ διηγηθῶ μὲ λεπτομέρειαν μεγάλην ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸν ἐξώστην, ἐνῶ θὰ λαμβάνωμεν τὸ ὄρεκτικόν μας.

— Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον ἐξεπλάγην διὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, καὶ πρὸ πάντων, διότι εἶχατε ἀφήσει τὰς ἀποσκευὰς σας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· ὁ ξενοδόχος μὲ ἠπέλειε ὅτι ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, δὲν πιστεύω δὲ νὰ δυσαρεστηθῆτε ἐὰν σὰς εἶπω ὅτι ἐγγυήθην διὰ σὰς, καὶ στείλα τὸν ἀνθρωπὸν εἰς τὴν δουλειάν του, ἀφοῦ τῷ ἔδωκα τὸ ὄνομα τῆς ἐφημερίδος σας καὶ ἐβεβαίωσα αὐτὸν ὅτι τίποτε δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ...

Ὁ Λαφρεσάνζ τὸν ἠυχάρισθησε θερμῶς.

Εὐνόητον ἀποβαίνει ὅτι τὸ λουτρόν τῶν ἄνδρῶν δὲν ἐμελλε νὰ παραταθῆ ἐπὶ πολὺ, ἀφοῦ τσαῦτα εἶχον νὰ εἴπωσι. Διὸ ἐγκαταλιπόντες ταχέως τὴν θάλασσαν εὐρίσκοντο μετὰ τινα λεπτὰ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἐνῶ ὁ θεῖος Φιλήμων καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐξηκολούθουν τὰς ναυτικὰς αὐτῶν ἀσκήσεις.

Ἡ δεσποινὶς Βέρθα δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀναφανῆ.

Τότε ὁ Λαφρεσάνζ ἤρχισε τὴν διήγησιν τῆς ὀδυσεύϊας αὐτοῦ, ἤκουσε δ' αὐτοῦ προσεκτικώτατα ὁ Θεόδωρος Μενδῶ.

— Αὐτὰ εἶνε καταπληκτικὰ! ἐπανελάμβανεν ἐκάστοτε, ἀπίστευτα! Δὲν ἐννοῶ τίποτε! Εἶνε θαῦμα πῶς δὲν σας ἐκρέμασαν ἀπὸ κανένα φανὸν ἢ πῶς δὲν σας διεμέλισεν ὁ ὄχλος ἐκεῖνος.

— Εἶμαι πεπεισμένος, ἀπεκρίθη ὁ Λαφρεσάνζ, ὅτι πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας μου δὲν θὰ ἴδω τόσον πλησίον τὸν θάνατον...

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐξῆρε πρὸ πάντων τὴν ἄκραν ἀγαθότητα τοῦ θεῖου Φιλήμονος καὶ τῆς κυρίας Σιωδναί, ἀνθρώπων ἐξαιρέτων, μεθ' ὅλ τὸν γέλοϊον καὶ τὴν ἰδιοτροπίαν των.

— Φαντασθῆτε, ἐπανελάμβανεν, ὅτι ἀφοῦ ὁ κύριος Σιωδναί ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ τὰ συμβαινόντα ὁ ἀστυνόμος, ὅστις ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μὲ συλλάβῃ, ἔμαθε ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸν ἴδιον, ὅτι ἦσαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν πεπεισμένοι περὶ τῆς εἰς Μελκόμβην ἢ εἰς τὰ περίξ αὐτῆς παρουσίας τοῦ ἀληθοῦς Βάλτερ Χάνδελ; ὁ ὅποιος πρὸ πολλοῦ ἤδη κατηγγέθη ὅτι ἐμελλε νὰ μεταβῆ εἰς Ἀγγλίαν...

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἔμεινεν ἐπὶ μικρὸν ἄφωνος καὶ σκεπτόμενος.

— Τί σκέπτεσαι; ἠρώτησεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Σκέπτομαι ἔτι πολὺ δυσάρεστον, ἐπανελάμβανεν ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου «Ἐσθινοῦ Ταχυδρόμου», ὅτι θὰ θαυματουργήσῃ πάλιν τὸ λάθος τοῦ ὁποίου ἐγείνατε θῆμα.

— Πῶς; ἀνταπήνησεν κατάπληκτος ὁ Λαφρεσάνζ.

— "ὦ! ἀπλοῦστατα, καὶ τώρα ἐγὼ διακινδυνεύω νὰ ἐκληφθῶ ὡς Βάλτερ Χάνδελ.

— Διὰ ποῖον ὅμως λόγον;

— Προσέξατε πῶς σκέπτομαι, ἀγαπητέ μου συνάδελφε. Δὲν παρετηρήσατε ὅτι ὑπάρχει κάποια ὁμοιότης μεταξύ μας;

— "ὦ! πολὺ μικρά...

— Μικροτάτη, συμφωνῶ, ἀλλὰ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται καὶ περισσώτερον διὰ νὰ συλληφθῶ. Κυττάξατε, τὸ αὐτὸ κόσμον τοῦ πώγωνος, τὸ αὐτὸ πλάτος τῶν ὤμων. Ναὶ μὲν εἶμαι πολὺ περισσώτερον ἀπὸ σὰς ἡλικιωμένους, ἀλλ' ὅταν ἡ ἀστυνομία καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐπιθυμοῦν νὰ συλλάβουν τινα δὲν ἐξετάζουν τόσον λεπτομερῶς. Βεβαίως μετὰ τινα χρόνον θὰ ἐξακριβωθῆ ἡ ταυτότης μου, θὰ φυλακισθῶ μελαταῦτα, καὶ σὰς ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου. Δὲν ἐπιθυμῶ μάλιστα οὐδ' ἐπὶ μίαν νύκτα νὰ ζενισθῶ εἰς τὸν Κεράτιον Πύργον.

— "ὦ! πιστεύετε;

— Βέβαια καὶ πιστεύω, καὶ δὲν εἶμαι μάλιστα καθόλου ἡσυχος· τώρα ἐννοῶ διατὶ εἶδα νὰ μὲ κατασκοπεύουν μερικοὶ τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκοῦ. Ποῖος γνωρίζει ἂν δὲν μὲ κατήγγελεν ἡδὴ ὡς Βάλτερ Χάνδελ, ἀριθμὸς δύο, ἀφοῦ σεῖς εἶσθε ὁ ἀριθμὸς πρῶτος, ὁ δὲ ἀληθής, ὅστις θὰ εἶνε πολὺ μακρὰν, εἶναι ὁ τρίτος. Χωρὶς ἀστειότητος, σὰς ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος.

— Φύγετε ἀμέσως.

— Καὶ εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν θὰ συλληφθῶ ἐξ ἄπαντος, καὶ τότε αὐτὸ θὰ εἶνε χειρότερον.

— Ἀλλὰ σεῖς ὁμιλεῖτε καλλίστα τὴν ἀγγλικήν.

— Καὶ ἔπειτα! τί θὰ κερδίσω μὲ τοῦτο! Δὲν θέλετε λοιπὸν νὰ ἐννοήσετε ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποὶ πνέουσι λύσσαν, καὶ ὅτι ἐκόντες ἄκοντες ἐννοοῦσι ν' ἀνεύρωσιν ἓνα Βάλτερ Χάνδελ ἀληθῆ ἢ ψευδῆ;

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐνεφανίσθησαν τοῦ ἐξώστου ὁ θεῖος Φιλήμων καὶ ἡ κυρία Σιωδναί, οἵτινες λουσθέντες ἀμφότεροι εἶχον ἐνδυθῆ.

Ὁ θεῖος Φιλήμων, ὅστις δὲν ἐγνωρίζε ν' ἀποκρύψῃ τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ, ἰδὼν τὸν Θεόδωρον Μενδῶ ἐξεπλάγη.

Ἀνεγνώρισε τὸν ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμαξῇ ἀνθρωπὸν, ἐγνωρίζεν ὅμως ἀπὸ τοῦ Λαφρεσάνζ τὸ ἐναντίον αὐτοῦ ἀκούσιον λάθος τῆς ἀνεψιάς του καὶ ὅτι ὠνομάζετο Θεόδωρος Μενδῶ καὶ ἦν ἐφημεριδογράφος καὶ ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου «Ἐσθινοῦ Ταχυδρόμου»· ἐνθυμούμεθα δὲ ὅτι ὁ θεῖος Φιλήμων ἐλάτρευε τοὺς καλλιτέχνους, τοὺς ἐφημεριδογράφους. Ὁθεν προὔχῳρει πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ μειδιῶν καὶ τὴν χεῖρα τείνων, παρηκολούθει δὲ ἡ θεῖα Ἐλβίρα.

— Ζητοῦμεν μίαν τράπεζαν, ἐπέλλισεν, ἐὰν δὲν ἦτο μεγάλη ἀδιακρισία ἐκ μέρους μας.

— Πῶς!

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ καὶ ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἠγέρθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδῆς.

Ὁ θεῖος Φιλήμων ἐκάθισεν, ἔχαιρε δὲ συνκντῶν τὸν Θεόδωρον Μενδῶ, μεθ' οὗ ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ ταξειδεύσῃ· τὸ ἐνεθυμεῖτο καλλίστα.

Εὐρισκόμενος μεταξύ καλλιτεχνῶν ταχέως ὤφειλε νὰ σχετισθῆ μετ' αὐτῶν. Καὶ αὐτὸς μὲν ἀτομικῶς ὁ Φιλήμων ἦν ἐπίτιμος καλλιτέχνης ἀγαπῶν σφόδρα τὰς καλὰς τέχνας· ἀλλ' ἡ κυρία Σιωδναί!...

Καὶ ὁ θεῖος Φιλήμων προσηλωθεὶς εἰς τὴν προσφιλῆ του ιδέαν τότε μόνον ἔπαυσε τὸν λόγον ὅτε διεκόπη ἡ ἀναπνοή του.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἤκουε καὶ ἐφαίνετο λαβῶν τὴν φορὰν ταύτην ζωηρὸν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ πρώτη τοῦ λόγου σειρά ἐτελείωσεν εἰς τὴν φράσιν ταύτην :

— Εἶσθε μουσικός, κύριε ;

— ὦ ! ἀνταπήντησεν ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ « Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου », ψάλλω ὀλίγον ἔχω φωνὴν συνήθους ὄξυφώνου.

Καὶ ὁ θεῖος Φιλῆμων ἤνοιξε τὸ στόμα ὡς θὰ ἔκαμνεν ἀκούων τι ὅπως ἀδύνατον.

— Ὁξυφώνου ! ἐπανελάμβανε καὶ ἡ Ἐλθίρα, ἥτις ἔχει φωνὴν δευτέρας ἀνθυψιφώνου.

Καὶ ὁ κ. Μενδῶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς ὑπερβολικούς τούτους λόγους ἐξηκολούθει :

— Πιζῶ ὀλίγον καὶ κλειδοκύμβαλον, ἀρκετὰ ὥστε καὶ νὰ συνοδεύω, προσέτι δὲ καὶ πρὸ πάντων βάρβητον.

— Βάρβητον !

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἄφατος κατέλαβε τὸν θεῖον Φιλῆμονα χαρὰ.

— Βάρβητον! αὐτὸ εἶνε θεῖον ὄργανον μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν.

Τῇ φραῖ ταύτῃ ὁ ἀτυχὴς Λαφρεσάντζ διεσκελίσθη ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ « Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου ».

— Ἐλπίζω, ἐπανελάμβεν, ὅτι ὁ κύριος Θεόδωρος Μενδῶ θὰ μᾶς τιμῆσῃ ἀποδεχόμενος τὴν ταπεινὴν ἡμῶν πρόσκλησιν νὰ στέρξῃ νὰ τὸν ἀκούσωμεν. Ἐὰν εὐρισκόμεθα εἰς Πικρίους, βεβαίως θὰ ἠδυναίμεθα νὰ τὸν δεξιωθῶμεν εὐπρεπέστερον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἄς στέρξωμεν εἰς τὰ παρόντα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ κλειδοκύμβαλον δὲν εἶνε κακόν, καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον.

Ὁ κ. Μενδῶ προσεκλίνατο, ρίψας ἀπεγνωσμένον βλέμμα εἰς τὴν θεῖαν Ἐλθίραν, ἥτις κατέστη ἐρυθρὰ.

— Μετὰ μεγάλης χαρᾶς, εἶπε περιλύπως, θ' ἀπεδεχόμενη τὴν εὐάρεστον πρότασίν σας, ἀλλ' ἀτυχῶς ἡ μόνη δυνατὴ εἰς ἐμὲ προσδοκία εἶνε νὰ κατακλιθῶ εἰς τὴν φυλακὴν.

— Εἰς τὴν φυλακὴν ! σεῖς εἰς τὴν φυλακὴν, ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Φιλῆμων, ἐνῶ ἡ κ. Σιωδναὶ ἀνέτεινε τὰς μεγάλας αὐτῆς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν φυλακὴν. Καὶ διατί ; Θεέ μου ! μόλις ἐξῆλθεν αὐτῆς ὁ κύριος Λαφρεσάντζ. ὦ ! εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἀρκεῖ νὰ εἶναι τις δημοσιογράφος διὰ νὰ ριθῇ παραυτὰ εἰς τὰς φυλακὰς.

— Ὅχι, ὄχι, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀνταπήντησεν ὁ Μενδῶ, ἀλλ' ἔχω μεγάλην πεποίθησιν ὅτι θὰ μὲ ἐκλάβουν ὡς Βάλτερ Χάνδελ, καὶ σὰς παρακλῶ νὰ πιστεύσετε ...

— Ἀλλὰ θὰ ἐξουδετερώσωμεν ἡμεῖς αὐτὴν τὴν παραγνώρισιν. Θὰ ἐγγυηθῶμεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὡς ἐπράξαμεν ὑπὲρ τοῦ κυρίου Λαφρεσάντζ, καὶ θ' ἀναγκασθῶν νὰ σὰς ἀφήσουν ἡσυχον.

Ὁ ἀνταποκριτὴς ὅμως τοῦ « Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου » ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καλὰ διὰ μίαν φοράν, εἶπεν, ἀλλ' ἡ ἀστυνομία δὲν θὰ σὰς κάμῃ τὴν αὐτὴν χάριν οἷς, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσω γνωρίζει, φαίνεται, ὅτι ὁ ἀληθὴς Βάλτερ Χάνδελ εὐρίσκεται εἰς τὰ περίξ.

Καὶ κατανεύων ὁ θεῖος Φιλῆμων ἐπανελάμβεν :

— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβέστατον, ὁ ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας μοὶ τὸ εἶπε τὸ πρωί.

Καὶ ἐπληξεν ἀνυπομόνως τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός.

— Ἀλλὰ τότε, ἀποχαριετίζομεν λοιπὸν τὰ ὠραῖα καὶ ἀρμονικὰ ἡμῶν σχέδια ! Σεῖς εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ παρατήρησε λοξῶς τὴν σύζυγόν του, ἡ δ' ἐρωτοπαθὴς Ἐλθίρα ἐφαίνετο ἀποκρινομένη αὐτῷ :

— « Πηγαίνετε, φίλε μου ! »

— Νὰ ἴδωμεν ὅμως ἐὰν τολμῶ νὰ τὸ πράξω . . . ἤρξατο λέγων ὁ θεῖος Φιλῆμων.

— Τολμήσατε, ἀγαπητέ μου κύριε ! τολμήσατε. σὰς παρακλῶ ! Θὰ μοὶ δώσετε ἴσως μίαν συμβουλὴν, τῆς ὁποίας ποτὲ ἐπὶ ζωῆς μου δὲν ἔλαβον τόσην ἀνάγκην.

— Δὲν πρόκειται ποσῶς περὶ συμβουλῆς, θὰ σὰς κάμω μίαν πρότασιν.

— Μίαν πρότασιν ;

— Ναί.

Καὶ δευτέρον προσέβλεψε λοξῶς ὁ θεῖος Φιλῆμων τὴν θεῖαν Ἐλθίραν, τὸ δευτέρον δ' αὐτὴ τὸν ἐνεθάρρυνε.

— Θὰ σὰς προτείνω νὰ σὰς δώσω ἓν μικρὸν δωμάτιον.

— ὦ ! κύριε ! ὑπέλαβεν ὁ κύριος Μενδῶ, ἐναντιωθεῖς.

— Δὲν ἔχει ὦ, κύριε. Πολλὴν πολυτέλειαν δὲν ἔχει, ἐρωτήσατε τὸν κύριον Λαφρεσάντζ νὰ σὰς τὸ εἶπῃ, ἀλλὰ τέλος πάντων πάντοτε εἶνε προτιμότερον ἀπὸ τὸ ὑγρὸν χόρτον τῆς φυλακῆς. Θὰ μείνετε δύο, τρεῖς, ὀκτώ, δέκα, δεκαπέντε ἡμέρας, ὅσον ἀγαπάτε, ἐὰν θέλετε νὰ μᾶς εὐχαριστήσετε, καὶ θὰ διέλθωμεν ἐξαίρετους ἐσπέρας ἀκούοντες σὰς καὶ τὴν κυρίαν Σιωδναὶ . . . διότι σὰς ὑπόσχομαι μίαν ἐκπληξίν ! Οὐδέποτε ἠκούσατέ τι παρόμοιον.

Καὶ νεύσας διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Εἶμεθα σύμφωνοι, ναί ; εἶπε, μεταξὺ καλλιτεχνῶν ἀποβαίνουσι περιτταὶ αἱ φιλοφρονήσεις. Θὰ φέρετε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον τὰς ἀποσκευὰς σας, θὰ περάσετε ἀπὸ τὸν κῆπον καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ εἶνε τελειωμένον· οὐδὲ λόγον ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω περὶ πλέον, ἄλλως θὰ τὸν ἐκλάβω ὡς ὕβριν . . . Ἄ, ἰδοὺ καὶ ἡ Βέρθα, ἡ ἀνεψία μου, ἡ μάλλον, ἡ κόρη μου, διότι εἶνε ἡ προσφιλεστὴ θυγάτηρ μας.

Ὀντως, εἰσήρχετο ἡ δεσποινὴς Βέρθα ἀποτελειώσασα τὸ λουτρόν αὐτῆς.

Ἡ δεσποινὴς Βέρθα ἰδοῦσα τὸν Θεόδωρον Μενδῶ συνωφρῶθη, τὰ δὲ χεῖλη τῆς προσέλαβον ἔκφρασιν ἀποστροφῆς.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ στραφεὶς πρὸς τὴν Βέρθαν προσέθηκε χαμηλοφώνως :

— Βέρθα, ἀγαπητὴ μου κόρη, ἐδῶ συμβαίνουν σοβαρὰτα πράγματα. Ἀντὶ μᾶς χάριτος δυνάμεθα νὰ κάμωμεν δύο, μὲ μεγάλην ἡμῶν εὐχαρίστησιν. Ὁ κύριος Θεόδωρος Μενδῶ ἀπ' ἐδῶ, τὸν ὅποιον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρουσιάσω, εἶνε εἰς τῶν μᾶλλον διακεκριμένων δημοσιογράφων, ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου « Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου » ἀκούεις ; τοῦ βιενναίου, καὶ διατρέχει τὸν αὐτὸν ὡς καὶ ὁ κύριος Λαφρεσάντζ κινδύνον. Τί λύστα ! εἶνε ἀληθὴς λύσσα προγραφῶν κατὰ τῶν δημοσιογράφων μας ! Καὶ καθῶνται ἀκόμη καὶ ἠμιλοῦν περὶ ἐλευθέρως Ἀγγλίας ! Ναί ! ἄς ἔλθουν νὰ μοὶ εἰποῦν καὶ πάλιν ἓνα καὶ μόνον λόγον ! ὦ τί ἀστεῖον ! Τέλος πάντων ἡ θέσις τοῦ κυρίου Μενδῶ εἶνε ἀκροσφαλεστάτη, περιττόν δὲ νὰ σοῦ εἶπω ὅτι προσεφέρθημεν νὰ τὸν βοηθήσωμεν νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀδιεξόδου εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται.

Καὶ ἐνῶ ὁ θεῖος Φιλῆμων ὠμίλει οὕτω τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἠλλοιοῦτο, ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐγένετο σοβαρὸς καὶ μεμετρημένος, ἐπιτηδεύομενος τὸν συνωμότην.

Ἡ δεσποινὴς δὲ Κερμὸρ προσεκλίνατο ἐλαφρῶς ἀποκρινο-

μένη εἰς τὸν ὑπερβαλλόντως ἐρωτότροπον χαιρετισμὸν τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ, εἶτα, χωρὶς νὰ εἶπῃ τι, ἐκάθησε καὶ ἐφαίνετο νῦν μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦσα τὰς κινήσεις τῶν λουομένων, οἵτινες ἐροίπτοντο εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ κυρία Σιωδναὶ ἐδῆξε τὰ χεῖλη προσβληθεῖσα ἐκ τῆς λίαν ἐκφραστικῆς ψυχρότητος τῆς ἀνεψιάς αὐτῆς.

Καὶ αὐτὸς ὁ κύριος Μενδῶ ἐφάνη ὅτι ἐστενοχωρήθη, κατανοήσας ὅτι ἐλαχίστην συμπάθειαν ἐνέπνεε τῇ ὠραίᾳ Βέρθα. Ἄλλ' ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταστήσῃ καὶ ἐπανέφερε τὸν λόγον εἰς τὴν μουσικὴν, ἥτις ἀπετέλει βεβαίως τὸ ἄριστον μέσον ν' ἀποπειραθῆ τολμηρὸν τι καὶ ν' ἀπολαύσῃ ἔτι πλέον τῆς εὐνοίας τοῦ θεοῦ Φιλῆμωνος, ὡς καὶ τῆς εὐγενεῖς αὐτοῦ συζύγου.

Ὁ θεὸς Φιλῆμων δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ πλέον εἰς τὴν θέσιν του, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ σπουδαιότης του ἠῤῥξανεν εἰς τὰ ὄμματά του· ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐξελάμβανε καὶ καλὰ αὐτὸν ὡς πολιτικὸν συνωμότην.

— Δὲν εἶνε περίεργον, εἶπεν αἰφνης, ἰδρῦσάμεν εἰς Μπράιτπορτ ἀληθῆς *Καταφύριον*, γωνίαν γαλλικῆς παροικίας!

Καὶ οὕτως ὁμιλῶν ὁ θεὸς Φιλῆμων καὶ ματαιοὺς καταβάλλων ἀγῶνας, ὅπως καταστήσῃ γενικὴν τὴν συνομιλίαν, οὐδόλως ὑπόπτευσεν ὅτι ἡ νέα παροικία του ἔμελλε ν' αὐξήσῃ κατὰ ἓνα ἄτομον.

Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ὁ Φλαβιανὸς Μωροῶ εἶχε φθάσει, εἰς Μελομόβην καὶ ἀνεστατώσε τὸν κόσμον ἕν' ἀνευρῆ τὸν φίλον αὐτοῦ Λέοντα.

Σφόδρα ταραχθεὶς ἐκ τῆς πέραν τοῦ δέοντος ἐλλείψεως τηλεγραφημάτων καὶ ἐφωδισμένος δι' ἀδείας τοῦ προϊσταμένου του ἀπῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ φίλου του.

Καὶ ἐν Μελομόβῃ μὲν οὐδὲ ἔχνος ἀνευρεῖ τῷ εἶπον ὁμῶς ὅτι ἐν Μπράιτπορτ χιλιάδας τινὰς μέτρων μακρὰν ὑπῆρχον Γάλλοι καὶ δι' ὀχλήματος ἔφθασε μέχρι τοῦ σταθμοῦ τῶν λουοτρῶν.

Καὶ ἰδοὺ ὁ Φλαβιανὸς ἐρωτῶν κατὰ πᾶσαν ὁδὸν τὴν διεύθυνσιν πάντων τῶν ἐν Μπράιτπορτ διαμενοντῶν Γάλλων.

Δὲν ἦσαν οὗτοι πολλοί· ὁ θεὸς Φιλῆμων, ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ἡ ἀνεψία του καὶ δύο ἢ τρεῖς νορμανδικὰ οἰκογένεια.

Ὡς δ' ἡ οἰκογένεια Σιωδναὶ ἀπῆρχετο ἐκ τῆς παραλίας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἐξεπλάγη ἰδοῦσα ξένον, ὅστις, κρατῶν ὁδοπορικὸν σάκκον, ἐζήτηε ἐξηγήσεις ἀπὸ τινος τῶν ὑπηρετῶν.

— Λέον!...

— Φλαβιανέ!...

Οἱ δύο νέοι περιεπτύχθησαν ἀλλήλοισι πάντων ὁ' ἐκπληκτος ἦν ὁ θεὸς Φιλῆμων.

Ὁ Λέων εἶπε τότε εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ:

— Ἦμην βέβαιος ὅτι θὰ σέ ἴδω ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν Ἐλαβες τὴν ἐπιστολήν μου;

— Ὁχι. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί ἔγεινες;

— Θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα μετ' ὀλίγον, ὅτι δὲ δύναμαι νὰ σοῦ εἰπῶ εἶνε ὅτι εἶσαι τυχερὸς, ἀφοῦ μὲ βλέπεις ζῶντα. Ἐν τούτοις, ἐπίτρεψόν με νὰ σέ παρουσιάσω πρὸς τοὺς σωτήρας μου...

Καὶ ὁ Λέων Λαφρεσάνζ συνέστησεν αὐτὸν κατὰ πάντας τοὺς τύπους. Τὸν ἀνέκοψεν ὁμῶς ὁ κύριος Σιωδναὶ, ὅστις θλίψας θερμῶς τὴν χεῖρα τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῶ,

— Ἐπιτρέψατέ μου, ἀγαπητέ μου συμπατριῶτα, τῷ εἶπε, στρέφω πανταχόθεν τοὺς ἀνησυχούς αὐτοῦ ὀφθαλμούς, νὰ

σὰς προσκαλέσω ὅσον τὸ ταχύτερον νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μου, διότι ἡ ὁδὸς δὲν εἶνε ἀσφαλής, δυνατόν νὰ μᾶς κατασκοπεύουν, πολὺ τὸ φοβοῦμαι· ἔλατε νὰ σὰς δείξω ἐγὼ τὸν δρόμον...

Ἡ ἐκπληξίς τοῦ Μωροῶ ὁλονὲν ἠῤῥξανεν.

— Τί παρᾶξενος ἄνθρωπος εἶνε αὐτός; εἶπεν εἰς τὸ εὖς τοῦ Λαφρεσάνζ, τὸ ὠραῖον πλάσμα, τὸ ὅποιον βαδίζει μόνον ὀπίσθεν τοῦ φουστανοφόρου αὐτοῦ ταγματάρχου σαλπικταῦ, μού ἐξηγεῖ ἐπαρκῶς τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν σου... Ἄλλ' αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος...

— Εἶνε ἐξαιρετος ἄνθρωπος, ἀνταπήντησε διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ὁ Λαφρεσάνζ, ὀλίγον φλύαρος, ἀλλὰ πράγματι, τῷ ὀφείλω τὴν ζωὴν...

Ὁ Μωροῶ διὰ κινήσεως τῆς σιαγόνος τῷ ἐδείξε τὸν Θεόδωρον Μενδῶ, ἐρωτήσας οὕτω τὸν φίλον του τίς ἦτο. Ἀπεκρίνατο δ' ὁ Λαφρεσάνζ διὰ καταφατικῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς καὶ χαμηλοφώνως:

— Βιενναῖος συναδελφος,

Ὁ Φλαβιανὸς διετέλεσεν ἐπὶ μικρὸν σιωπηλός, βασανίζων τὴν μνήμην αὐτοῦ. Ἐνεθυμείτο ὅτι εἶδε πού τὸν βιενναῖον συναδελφον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν ἤρκει.

Ὡς κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην συνάντησιν, ἦτο πεπεισμένος ὅτι συνήνητησεν ἤδη πού τὸν συναδελφον ἐκείνον, ὅστις εἰς τὰς ἀναζητήσεις ταύτας αὐτὸς ἔδωκε λύσιν τινά. Ἐνόησεν ἄρα γε τὴν σημασίαν τῶν ἀνταλασσομένων ὑπὸ τοῦ Λέοντος καὶ τοῦ Φλαβιανοῦ λόγων; ἄδηλον, τὸ βέβαιον ὁμῶς εἶνε ὅτι προσελθὼν τῷ Μωροῶ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ:

— Ἀγαπητέ μου συναδελφε, τῷ εἶπε, ἀπορεῖτε πιθανῶς πού συνητηθήμεν, καὶ ἔρχομαι εἰς βοήθειαν τοῦ μνημονικοῦ σας. Συνεστήθημεν εἰς κοινὴν φίλην, εἰς τὴν βαρωνίδα δὲ Γούγκα. . . μᾶς ἐπαρουσίασεν εἰς τῶν συναδελφῶν μᾶς. . . ὁ κύριος Πίγμαν.

Μόλις ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, καὶ ἐνόησε τίνα διεπράξατο ἀστοχίαν.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῶ συνωφρούθη καὶ ἀπεκρίθη μετὰ προίηλου ψυχρότητος:

— Θ' ἀπατάσθε, κύριε, ὡς πρὸς τὸν παρουσιάσαντα ἡμᾶς τοῦλάχιστον, διότι οὐδέποτε ἔλαβον, οὐδὲ θὰ ἔχω ποτὲ σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου Πίγμαν.

Τοσοῦτον σκληρὰ ἦν ἡ ἀπάντησις τοῦ Μωροῶ, ὥστε ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἄκων ἀπεσύρθη.

— Διέπραξα ἀκούσιον σφάλμα, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ, τὸ βέβαιον ὁμῶς εἶνε ὅτι μᾶς ἐσύστησαν κάπου ἀμφοτέρους καὶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω πόσῃν ἡσθάνθη ἐυχρηστικῆσιν σχετισθεὶς μετὰ τοσοῦτον διακεκριμένου συναδελφου.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῶ ἀπεκρίθη εἰς τὴν φιλοφρόνησιν ταύτην, ἣν ἐθεώρει ὑπερβολικὴν καὶ ἀδέξιον διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς.

Ἐν τούτοις ἡ συνομιλία ἐγενικεύθη ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ὁμιλεῖ περὶ ἐφημεριδογράφων, ἄκοντες δὲ ὁ Φλαβιανὸς καὶ ὁ Λέων εὐρίσκοντο εἰς θέσιν ν' ἀποκρίνονται.

Ὁ θεὸς Φιλῆμων ἔλεγε καὶ αὐτὸς τὸν λόγον του. Φυσικῶς ὁ Φλαβιανὸς Μωροῶ ἠναγκάσθη νὰ δεχθῆ πρόσκλησιν εἰς γεῦμα κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Μάτην ἐπροφασίσθη ὅτι ἦν κεκοπιακῶς ἐκ τοῦ ταξειδίου καὶ

κατεσκευασμένοι, οὐδείς ἐπέθετο· ὁ μὲν Λαφροσάνζ ἐπέμεινε, προσέθηκε δὲ καὶ ἡ δὲ δεσποινὴς Βέρθα παράκλησιν μεστήν συμπαθητικῆς εὐλικρινείας.

Ἦναγκάσθη λοιπὸν νὰ ὑποκύψῃ.

Κατὰ τὰς πρὸ τοῦ γεύματος στιγμὰς ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τῶν κήπων, κατώρθωσε ν' ἀχαιτίσῃ διαβαίνοντα τὸν θεῖον Φιλήμονα, ὅστις ἐν ταῖς πρὸς ὑποδοχὴν προετοιμασίαις ταύταις ἐδείκνυε μεγίστην βίαν.

— Ἀγαπητέ μου κύριε, τῷ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἔχω νὰ σὰς ζητήσω μίαν σπουδαίαν χάριν.

— Νὰ σὰς ἀκούσω. εἶμαι προθυμότερος, ἀπάντησε μετὰ σπουδῆς ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ.

— Γνωρίζετε ὅτι παρατηροῦμαι ἐξ ἀπαντος ἀυστηρότατα.

— Τὸ πιστεύω ... αὐτοὶ οἱ Ἄγγλοι εἶνε πρώτης τάξεως κατασκευαστοὶ, εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου εὐρίσκονται δύο ἢ τρία πρόσωπα, τὰ ὅποια πηγαίνουσιν εὐρύνονται· θὰ εὐρωμεν ὅμως τρόπον νὰ τοὺς στείλωμεν καὶ αὐτούς.

Ἰσχυροὶ σπασμοὶ συνέστειλαν τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ ἀκούσαντος τὸν ὑπαινιγμὸν τοῦ κ. Σιδωναί περὶ τῶν ἀστυρμικῶν ὑπαλλήλων.

— Λοιπὸν ἐὰν ἐγὼ αὐτὸς κομίσω ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη θά...

— Κατασχεθῆ! νὰ εἴσθε βεβαιότατος.

— Καὶ ἐὰν τὴν δώσω εἰς κινεῖα ὑπηρετήν θὰ συμβῆ τὸ αὐτό;

— Σὰς ἐννοῶ. Ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ τὴν ἐπιστολὴν σας καὶ κανεὶς δὲν ἐπιτηρεῖ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ θεοῦ Φιλήμονος.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἀνέμεινε βεβαίως τὴν πρότασιν ταύτην, διότι ἐκράτει τὴν ἐπιστολὴν.

Ἡ ἐπιγραφὴ ἦτο γεγραμμένη διὰ μεγάλων καὶ εὐκρινῶν γραμμάτων, ἄνευ δὲ προθέσεως οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ θεοῦ Φιλήμονος ἐρίφθησαν ἐπ' αὐτῆς, ἀδύνατον δὲ τῷ ἀπέβη νὰ μὴ ἀναγνώσῃ:

«Τῇ δεσποινίδι Γερτρούδη Ἔρτσεν, ἀνθοκόμω, κατὰ τὴν ὁδὸν Περιστεύλιον Ἀγίου Ὁνωρίου».

— Ἄ! κατεργαράκο, σ' ἐτσάκωσα!

— Τί τὰ θέλετε, ἀπεκρίθη ὁ Θεόδωρος, εἶνε μίαν γνώριμος, μίαν φίλην, τὴν ὑποίαν δὲν δύναμαι ν' ἀφήσω ἀνήσυχον.

— Αἶ, πράγματα αὐτὰ τῆς νεότητος, εἶπεν ὁ θεὸς Φιλήμων, ὅστις ἔρριψε περὶ αὐτὸν ἀνήσυχον βλέμμα, θέλων νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ἡ θεὰ Ἐλβίρα δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους του. Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ποῦ μὲ βλέπετε, αἶ, αἶ τὰ ἐπέρασκα κα' ἐγὼ!

Ἡ εἴσοδος τῆς δεσποινίδος Βέρθας εἰς τὸ ἐστιατόριον ἠμποδίσαι τὸν κύριον Σιδωναί νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου» διὰ τῆς ἀφηγήσεως τῶν νεανικῶν του ἄθλων.

Θὰ ἀφίσωμεν ἐπὶ μικρὸν τὸ Καταφύγιον τοῦ θεοῦ Φιλήμονος καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ ξενιζομένους, ἵνα παρακολουθήσωμεν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ πρὸς τὴν δεσποινίδα Γερτρούδην Ἔρτσεν.

Ἡ δεσποινὴς Ἔρτσεν κατῴκει τὴν ὁδὸν «Περιστεύλιον Ἀγίου Ὁνωρίου» ἐν ὄματι μικρῷ, ἐν τῷ ὑπερφῶ ἐξαωρόφου οἰκίας.

Ἡ δεσποινὴς Γερτρούδη ἦν εἰκοσάετις περίπου, πλατυπρόσωπος, ξανθοκόμος, μὲ μεγάλους καὶ ἐξέχοντας κυανοὺς ὀφθαλμούς, μὲ ἄκομψον ἀνάστημα καὶ μὲ μεγάλας χεῖρας καὶ εὐθυτενεῖς πόδας.

Ἡ ἐπιγραφὴ τῆς ἐπιστολῆς ἔφερε τὴν λέξιν ἀνθοκόμος, τοῦτο ἦν ἀνακριβές, διότι ἡ δεσποινὴς Γερτρούδη ἦτο μάλλον ἀνθόπωλις.

Ἐνωρὶς ἐπορεύετο αὕτη εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς προμήθειαν τῶν ἀναγκαιῶν, μετὰ μεσημβρίαν δὲ κρατῶσα τὰ ἄνθη τῆς περιήρχετο τὰ βουλεβάρτα, τὰ καφενεῖα καὶ τοὺς προδόμους τῶν Λεσχῶν ἐπιδεικνυμένη πανταχοῦ ὅπου ὑπῆρχον κομψέοι ἢ τοῦλάχιστον εὐνοούμενοι ὑπὸ τῆς τύχης.

Ἐνίστε τῇ ἀπέτεινον χαμηλοφώνως λέξεις προξενούσας τὸ ἐρύθημα, ἀλλ' ἡ Γερτρούδη δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἐξαγριουμένων ἐναρέτων γυναικῶν, ἀνεχομένη τὰς ἀστείότητας.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ ἔφθασε τὴν πρωίαν εἰς Παρισίους καὶ διενεμήθη εἰς τὸ «Περιστεύλιον Ἀγίου Ὁνωρίου» ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Γερτρούδης Ἔρτσεν ἐκ τῆς ἀγορᾶς. Μόλις ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἀνέφξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς, χωρὶς δὲ νὰ εἶπη τι ἐνώπιον τοῦ θυρωροῦ, ὅστις τὴν παρετήρει μετὰ προσοχῆς. ἔρριψε τὴν ἐπιστολὴν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς.

— Ν' ἀφήσω σὲ μιὰ γωνιά τοῦ θυρωρείου σας τὰ ἄνθη μου, κυρὰ Πιτάρ, θὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε, αἶ; Ἐχω ὀλίγη δουλειά· κάπου θὰ πάγω.

— Πηγαίνετε νὰ πῆτε ὅσα σας γράφουν, ἀνταπήνησεν ἡ κυρία Πιτάρ, πεντηκοντάετις καὶ πῶς περίεργος γυνή.

Ἡ Γερτρούδη κατένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Μοὶ γράφει ὁ ἐραστής μου, ὁ ὅποιος εἶνε εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Εἶδα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, εἶπεν ὑπεροπτικῶς ἡ θυρωρὸς, γνωρίζω ν' ἀναγινώσκω ἀγγλικά.

Ἡ Γερτρούδη Ἔρτσεν δὲν ἤκουε πλέον ἀπαλλαγεῖσα τοῦ βάρους τῶν ἀνθῶν τῆς ἔφθασεν ἐν τάχει προπορευομένη εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Παλαί Ροαγιαλ, ἐπειδὴ δὲ τὸ γραφεῖον τῶν λεωφορείων ἦτο πλήρες ἐπιβατῶν, ἀναμενόντων τὴν σειρὰν αὐτῶν, ἀφοῦ πρὶν παρετήρησε καλῶς τὸ πλήθος, ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸ ὥρολόγιον τῶν ἀνακτόρων, ὅπως βεβαιωθῆ τὴν ὥραν.

— ὦ! ἐψιθύρισεν, ἀκόμη δὲν ἐσηκώθη ἡ βαρωνίς. . . περιττὸν νὰ ὑπάγω μὲ ἄμαξαν, θὰ ὑπάγω μὲ τὰ ποδάρια γρήγορα καὶ θὰ σημειώσω μίαν ὥραν ἀμαξίατικα εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ κυρίου Ἀγγερλακ.

Ὅστις ἤθελεν ἀκούσει τὴν ἀνθοπώλιδα ὀμιλοῦσαν, θὰ παρετήρει ὅτι ἡ προφορὰ τῆς ἦτο γερμανικὴ καὶ ἐλαττωματικὴ.

Ἐξεκίνησεν ἀνερχομένη τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὁνωρίου, μετὰ εἴκοσι δὲ λεπτὰ ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Προνύ πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου τῆς βαρωνίδος δὲ Γούγκα.

Ἐσήμανε στερεῶς τῇ χειρὶ καὶ ἀδιστακτικῶς, ἐν τῇ θύρᾳ δὲ τοῦ θυρωρείου ἐφάνη ἡ κεφαλὴ τοῦ θυρωροῦ, ὅστις ἔφερον ἑλληγνικὸν ἐκ μέλανος βελούδου σκούφον.

— Ἄ! εἶπε μετὰ μειδιάματος, ὅπερ ἀποδίδει τις εἰς γνωστὸν πρόσωπον, εἶνε ἡ μικρὰ Γερτρούδη· τί θέλεις τόσον πρωί, ξανθούλα μου;

— Κύριε Βριδοά, ἐπανελάθειν ἡ Γερτρούδη, ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ τὴν κυρίαν βαρωνίδα.

[Ἔπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Μετά τὴν βιβλιοθήκην, τὸ Ἀλκαζάρ, ἀλλὰ πρὶν φθάσω εἰς τὸ Ἀλκαζάρ, καίτοι τοῦτο κείται ἐπὶ τῆς ἰδίας πλατείας τῆς μητροπόλεως, ἐδούμασα διὰ πρώτην φοράν τί πρᾶγμα εἶνε ὁ ἥλιος τῆς Ἀνδαλουσίας. Ἡ Σεβίλλη εἶνε ἡ θερμότερα πόλις τῆς Ἰσπανίας, ἡ ὥρα ἐκεῖνη ἦτο ἡ θερμότερα ὥρα τῆς ἡμέρας, καὶ ἐγὼ εὐρισκόμην εἰς τὸ θερμότερον μέρος τῆς πόλεως.

Ὡκεανὸς φωτὸς ἐπλήρου τὰ πάντα, οὔτε μία θύρα, οὔτε ἐν περὶ θύρον ἀνοικτόν, οὔτε μία ψυχὴ ζῶσα. Ἐάν μού ἔλεγον ὅτι ἡ Σεβίλλη ἦτο ἀκατοίκητος εἰμπεροῦσα νὰ τὸ πιστεύσω.

Διέσχισα τὴν πλατείαν βραδέως, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου κλεισμένους καὶ τὸ πρόσωπον συνεσπασμένον. Ὁ ἰδρὼς ἔρρεεν εἰς χονδρὰς σταγόνας διὰ τῶν περὶ ὧν καὶ τοῦ στήθους καὶ αἱ χεῖρές μου ἦσαν ὡς νὰ τὰς εἶχον βυθίσει ἐντός κάδου γεμάτου ὕδατος. Παρὰ τὸ Ἀλκαζάρ εὗρον εἰδός τι παραπήγματος ἐνός ὕδατοπόλου καὶ κατέφυγα ἐντός αὐτοῦ ὡς ὁ καταδιωκόμενος διὰ λιθοβολισμῶν. Ἐκεῖ ἀνέπνευσα ὀλίγον καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεκίνησα διὰ τὸ Ἀλκαζάρ.

Τὸ Ἀλκαζάρ, ἀρχαῖον παλάτιον τῶν μύρων βασιλέων, εἶνε ἐν τῶν καλλίτερον διατηρουμένων μνημείων τῆς Ἰσπανίας. Ἐξώθεν φαίνεται ὡς φρούριον. Εἶνε ὀλόκληρον περιεζωσμένον ἀπὸ ὑψηλὰ τεῖχη, ἀπὸ πύργους μὲ ἐπαλξεις καὶ ἀπὸ παλαιὰς οἰκίας, αἵτινες σχηματίζουν ἐμπροσθεν τῆς προσόψεως δύο μεγάλα προαύλια. Ἡ πρόσοψις εἶνε γυμνὴ καὶ ἀστηρὰ ὅπως καὶ τὰ λοιπὰ ἐξωτερικὰ μέρη τοῦ κτιρίου.

Ἡ θύρα κοσμεῖται διὰ ζωγραφιστῶν καὶ ἐπιχρῶσαν ἀρχαῖων ἀρχαῖων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἐπιγραφή τις γοτθικὴ δηλοῦσα τὸν χρόνον, καθ' ὃν τὸ Ἀλκαζάρ ἀνεκαινίσθη τῇ διαταγῇ τοῦ βασιλέως Δὸν Πέτρου. Πράγματι δέ, τὸ Ἀλκαζάρ, ἂν καὶ εἶνε παλιόν ἀραβικόν, εἶνε ἔργον μάλλον τῶν χριστιανῶν βασιλέων παρὰ τῶν ἀράβων.

Ἀνεγερθὲν ἄγνωστον ἀκριβῶς κατὰ ποῖον ἔτος, ἐκτίσθη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀβδελασίου περὶ τὰ τέλη τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος, ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, ἀνεκαινίσθη διὰ δευτέρου φοράν, τὸν ἐπόμενον αἰῶνα, ὑπὸ τοῦ βασιλέως Δὸν Πέτρου, κατοικήθη μετὰ ταῦτα πολὺ ἡ ὀλίγον, περ' ὧν σχεδὸν τῶν βασιλέων τῆς Καστίλιας, καὶ ἐπὶ τέλους ἐξελέγη ὑπὸ Καρόλου τοῦ Ε' διὰ τὴν τέλει τῶν γάμων του μετὰ τῆς Ἰνφάντας τῆς Πορτογαλλίας. Τὸ Ἀλκαζάρ ὑπῆρξε μάρτυς τῶν ἐρώτων καὶ τῶν ἐγκλημάτων τριῶν γενεῶν βασιλέων. Κάθε λίθος αὐτοῦ διεγείρει μίαν ἀνάμνησιν καὶ διαφυλάττει ἐν μυστικόν.

Εἰσέρχασθε, διέρχασθε διὰ δύο ἢ τριῶν αἰθουσῶν, εἰς τὰς ὁποίας οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται πλέον ἀραβικόν ἢ ἡ ὄροφῃ καὶ κανὲν μουσαϊκόν εἰς τὸ κατώτατον μέρος τῶν τοίχων, καὶ φθάνετε εἰς ἐν προαύλιον, ὅπου μένετε ἐκθαμβοὶ καὶ ἐκπεπληγμένοι. Στοαὶ μετὰ κομψοτάτων τῶν ἐκτείνονται εἰς τὰς τέσσαρας πλευράς, βασιζόμεναι ὑπὸ διπλῶν λεπτῶν στύλων ἐκμαρμαρόν, τὰ τῶν δὲ καὶ οἱ τοῖχοι καὶ τὰ παράθυρα καὶ αἱ θύραι γέμυσιν ἀνγλιῶν, μουσαϊκῶν, λεπτοτάτων καὶ πολυπλοκωτάτων ἀρχαῖων ἀρχαῖων, ἅτινα πῶς μὲν εἶνε διάτρητα ὡς ἀραχνῶδη ὑφάσματα, πῶς δὲ πυκνὰ καὶ χονδρὰ ὡς τάπητες κεντημένοι καὶ ἀλλαχού ἐξέχουσι καὶ κρέμονται ὡς δέσμα καὶ στέφανοι ἀνθῶν, ἐξαίρεσι δὲ τῶν πο-

λυρῶν μουσαϊκῶν, τὰ πάντα εἶνε λευκά, στίλβον, λεῖα ὡς ἐλεφαντόδους.

Εἰς τὰς τέσσαρας πλευράς εἶνε τέσσαρες μεγαλὴ θύραι διὰ τῶν ὁποίων εἰσέρχεται τις εἰς τὰς βασιλικὰς αἰθούσας. Ἐδῶ ὁ θαυμασμὸς μεταβάλλεται εἰς μαγείαν. Ὅ,τι πλουσιώτερον, ὅ,τι ποικιλιώτερον, ὅ,τι λαμπρότερον δύναται νὰ ὀνειρευθῇ ἢ θερμότερα φαντασίᾳ ἐν τῷ θερμότερῳ ὀνειρῷ αὐτῆς εὐρίσκειται εἰς τὰς αἰθούσας ταύτας. Ἀπὸ τοῦ θαπέδου μέχρι τοῦ θόλου, περίξ τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων, εἰς τὰς πλέον ἀποκέντρους γωνίας, εἰς αἰονόηποτε μέρος καὶ ἂν πύση τὸ βλέμμα σας, ὑπάρχει τόση ἀφθονία κοσμημάτων ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, τόσον πυκνὸν ἀκτικὸν ἀρχαῖων ἀρχαῖων καὶ ἐπιγραφῶν, τόση θαυμασιὰ σαφιλία σχεδίων καὶ χρωμάτων, ὥστε μόλις κάμετε εἴκοσι βήματα. Ζαλιζέσθε καὶ συγχέεσθε, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς σας πλανᾶται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κουρασμένος, οἰονεὶ ζητῶν μίαν σπιθαμὴν γυμνοῦ τοίχου εἶθαι νὰ καταφύγη καὶ νὰ ἀναπαυθῇ. Ἐν μιᾷ τῶν αἰθουσῶν τούτων ὁ φυλαξὶ σας δεικνύει ἐρυθροπὴν κηλίδα κλύπτουσαν ἰκανὸν μέρος τοῦ μαρμαρίνου θαπέδου καὶ σας λέγει μὲ σοβαρὸν ὄφρα :

«Αὐτὰ εἶνε τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος τοῦ Δὸν Φαδρῖκου, ἀρχηγοῦ τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἰάγου, φονευθέντος εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, κατὰ τὸ 1358, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως Δὸν Πέτρου, ἀδελφοῦ του.»

Ἐνθυμούμαι ὅτι ὅταν ἤκουσα τὰς λέξεις ταύτας παρατήρησα τὸν φυλακὴ κατὰ πρόσωπον ὡς νὰ ἠθέλον νὰ τῷ εἶπω : «ἀστείζεσθε ;» καὶ ὅτι ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος μὲ ἀπεκρίθη μὲ τόνον ξηρόν :

— *Caballero*. ἂν σας ἔλεγον νὰ πιστεύετε εἰς τοὺς λόγους μου, θὰ εἶχετε δίκαιον νὰ ἀμφιβάλλετε, ἀλλ' ἀφοῦ εἰμπεροῦτε νὰ ἴδετε τὸ πρᾶγμα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς σας, νομίζω ...

— Ναι, ἔσπευσα νὰ ἀπαντήσω, ναι, εἶνε αἷμα τὸ πιστεύω, τὸ βλέπω, ἀρκεῖ.

Ἄλλ' ἂν εἰμπερῇ τις νὰ ἀστείζεσθε μὲ τὴν κηλίδα τοῦ αἵματος, δὲν εἰμπεροῖ νὰ κάμη τὸ αὐτὸ καὶ μὲ τὴν παράδοσιν τοῦ ἐγκληματος ἐκείνου ἢ ὅσιν τοῦ μέρους ἀναζωογονεῖ εἰς τὸν νοῦν πάσας τὰς φρικωδέστατας λεπτομερείας. Νομίζεις ὅτι ἀνὰ τὰς εὐρείας χρυσαῖς αἰθούσας ἀκούεις ἀντηχοῦντα τὰ βήματα τοῦ Δὸν Φαδρῖκου, καταδιωκόμενου ὑπὸ τῶν ὀπλισμένων διὰ ροπαλῶν στρατιωτῶν. Τὸ παλάτιον εἶνε βυθισμένον εἰς τὸ σκότος. Δὲν ἀκούεται ἄλλος θόρυβος ἢ ὁ τῶν δημίων καὶ τοῦ θύματος. Ὁ Δὸν Φαδρῖκος ζητεῖ νὰ καταφύγη εἰς τὸ προαύλιον ὁ Λόπεθ δὲ Παδίλλα τὸν συλλαμβάνει. Ὁ Φαδρῖκος τῷ διαφεύγει, εἶνε εἰς τὸ προαύλιον, ἀραττεῖ τὸ ξίφος, κατὰρα ! ὁ σταυρὸς τῆς λαθῆς περιπλέκεται εἰς τὸν μανδύαν τοῦ Τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἰάγου, οἱ ροπαλοφόροι τὸν καταφάνουσι, δὲν ἔχει πλέον καιρὸν νὰ σύρη τὸ ξίφος, τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ψηλαφητῇ, ὁ Φερδινάνδος δὲ Ρόα τὸν καταφάνει καὶ τὸν ρίπτει κάτω δι' ἐνός κτυπήματος μὲ τὸ ρόπαλον, ἐπιπίπτουσι κατ' αὐτοῦ οἱ λοιποὶ καὶ κτυποῦν, ὁ Φαδρῖκος ἐκπνέει ἐντός λίμνης αἵματος ...

Ἄλλ' ἡ θλιβερά αὕτη ἀνάμνησις ἐξαλείφεται ἐν μέσῳ τῶν χιλίων εἰκόνων τῆς εὐτυχῆς ζωῆς τῶν Ἀράβων βασιλέων. Ἐκεῖνα τὰ κομψὰ παραθυράκια, εἰς τὰ ὁποῖα νομίζεις ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ ἴδης προβάλλον τὸ ἡδυπαθὲς πρόσωπον Ὀδαλίσκης τινός ἐκεῖνα αἱ μυστικὰ θύραι, πρὸ τῶν ὁποίων σταματᾶτε ἀκουσίως, ὡς νὰ ἤκούσατε τὸν θόρυβον ἐ-

σθῆτός τινος· ἐκεῖνοι οἱ κοιτῶνες τῶν Σουλτάνων, βυθισμένοι εἰς μυστηριώδες σκότος, ὅπου νομίζεις ὅτι ἀκούεις συγκεχυμένως τοὺς ἐρωτικούς στεναγμούς ὄλων τῶν κορῶν, αἵτινες ἀπώλεσαν ἐκεῖ τὸ παρθενικὸν ἄνθος· ἐκείνη ἡ θαυμασία τῶν χρωμάτων ποικιλία, ἣτις, καθὼς μία διεγερτικὴ καὶ πάντοτε μεταβαλλομένη συμφωνία, ἀνυψοῖ τὰς αἰσθήσεις σας, εἰς δὲν εἰζεύρω ποῖαν φανταστικὴν πλάνην, ἣτις σᾶς κάμνει νὰ ἀμφιβαλλετέ ὅτι ὄνειρεύεσθε· ἐκείνη ἡ λεπτὴ καὶ ελαφροτάτη ἀρχιτεκτονικὴ μὲ τοὺς κοκκωτάτους στύλους, οἷτινες φαίνονται ὡς βραχίονες γυναικῶν, μὲ τὰ ἰδιότροπα τόξα, μὲ τοὺς θαλαμίσκους, μὲ τοὺς θλόους γεμάτους κοσμήματα, τὰ ὅποια κρέμονται ἐν εἶδει σταλακτιτῶν, ἀποκρυσταλλωμένων πάγων καὶ σταφυλῶν, καὶ ποικιλόχρους δίκην πρασιῶν ἀνθισμένων, ὅλα ταῦτα σᾶς προξενοῦν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ καθήσετε ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς τῶν αἰθουσῶν τούτων καὶ νὰ μείνετε ἐκεῖ πιέζοντες ἐπὶ τοῦ στήθους σας μίαν μελαχροινὴν κεφαλὴν Ἀνδραλουσίας, ἡ ὅποια νὰ σᾶς κάμῃ νὰ λησμονήσετε τὸν κόσμον καὶ τὸν χρόνον καὶ μὲ ἐν μακρότατον φιλῆμα, τὸ ὅποιον νὰ ἀπορροφήσῃ τὴν ζωὴν σας, νὰ σᾶς ἀποκοιμήσῃ διὰ πάντοτε.

Εἰς τὸ ἰσόγειον πάτωμα ἡ ὠραιοτέρα αἰθουσα εἶνε ἡ τῶν πρέσβειων, ἀποτελουμένη ἐκ τεσσάρων μεγάλων τόξων, αἵτινα ὑποστηρίζουν μίαν στοᾶν ἐκ τεσσαράκοντα τεσσάρων μικροτέρων τόξων καὶ ὑπεράνω ἓνα χροῖστατον θόλον γεφυρωμένον, ζωγραφισμένον, χρυσομένον, κεντημένον μὲ ἀπαραμιλλῶν χάριν καὶ μὲ μυθώδη πολυτέλειαν.

Εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅπου ἦσαν τὰ χειμερινὰ δωμάτια δὲν ὑπολείπεται ἡ ἐν εὐκτήριον τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Ἰσαβέλλας τῆς Καθολικῆς, καὶ εἰς μικρὸς θαλάμους, ὅστις, ὡς λέγεται, εἶνε ἐκεῖνος ἐν τῷ ὀπίῳ ἐκοιμήτο ὁ βασιλεὺς Δὸν Πέτρος. Ἀπ' ἐδῶ κατέρχεσθε διὰ στενῆς καὶ μυστηριώδους κλίμακος εἰς τὰ δωμάτια τὰ ὅποια κατόκει ἡ περιώνυμος Μαρία Παδύλλα, εὐνοουμένη τοῦ Δὸν Πέτρου, τὴν ὅποιαν ἡ παράδοσις τοῦ λαοῦ κατηγορεῖ, ὅτι παρεκίνησε τὸν βασιλεῖα εἰς τὴν ἀδελφοκτονίαν.

Οἱ κῆποι τοῦ Ἀλκαζάρ δὲν εἶνε πολὺ ἐκτεταμένοι, οὔτε ἐκτάκτως ὠραῖοι, ἀλλ' αἱ ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας διεγείρουν, ἀξίζουσι περισσότερον ἀπὸ τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ὠραιότητα.

ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πορτοκαλεῶν καὶ τῶν κυπαρίσσων ἐκείνων, ὅταν ἐπὶ τοῦ δικυγεστάτου ἐκείνου οὐρανοῦ τῆς Ἀνδραλουσίας ἔλαμπεν ἡ σελήνη ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ λαμπρότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ, καὶ τὸ πυκνὸν σμήνος τῶν ἀστρικῶν καὶ τῶν δούλων ἀνεπαύετο, πόσοι μακροὶ ἀνεστεναγμοὶ θερμῶν σουλτανῶν! Πόσοι ταπεινὰ λέξεις ὑπερηφάνων βασιλέων! Τί φοβεροὶ ἔρωτες, καὶ τί φοβεραὶ περιπτύξεις!

— Ἰτιμάδ! ἀγάπη μου! ἐψιθύριζον, σκεπτόμενος τὴν περιώνυμον ἐρωμένην τοῦ βασιλέως Ἀλ - Μοταμὶδ καὶ περιφερόμενος ἀπὸ ἀτραποῦ εἰς ἀτραπὸν οἶονεὶ καταδιώκων τὸ φάσμα τῆς Ἰτιμάδ! Μὴ μὲ ἀφίνης μόνον εἰς τὸν ἥσυμον τοῦτον παράδεισον! Στάσου! Δός μου μίαν ὥραν ἐκ τῆς εὐτυχίας τῆς νυκτὸς ταύτης! Ἐνθυμῆσαι; Ἐπεςες εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ἡ πλουσία σου κόμη ἐγύθη ἐπὶ τῶν ὤμων μου ὡς μανδύας· καὶ καθ' ὃν τρόπον ὁ μαχητὴς δράττει τὸ ξίφος, ἐδράξα τὸν λαϊμόν σου, λευκότερον καὶ ἀπαλώτερον τοῦ λαίμου ἐνὸς κύκνου! Πόσον ἦσο ὠραία! Πῶς ἡ παράφρονος καρδιά μου ἔσθυσε τὴν δίψαν τῆς ἐντὸς τοῦ αἰμόχρου στόματός σου! Τὸ ὠραῖόν σου σῶμα ἐξῆλθε τῆς πλουσίας κεντημένης αἰσθητῆός σου ὡς ἐξέρχεται στιλπνὸν καὶ ἀκτινοβόλον ξίφος τῆς θήκης του, καὶ τότε διὰ τῶν δύο μου χειρῶν ἐσφίξα τὰ εὐρεῖα στέρνα σου καὶ τὴν λεπτήν σου μέσην καὶ ὅλην τὴν θείαν καλλονὴν σου! Πόσον μοῦ εἶσαι προσφιλες, Ἰτιμάδ! Τὸ φιλῆμά σου εἶνε γλυκὺ ὡς ὁ οἶνος καὶ τὸ βλέμμα σου, ὅπως ὁ οἶνος, παραφέρει τὸ λογικόν!

Ἐνῶ ἔκαμνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἐρωτικὴν μου ἐκδήλωσιν μὲ φράσεις καὶ εἰκόνας κλεμμένας ἀπὸ τοὺς ἀρχαῖας ποιητὰς καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, ὅπου διέσχίζα μίαν

ἀτραπὸν πλήρη ἀνθῶν, ἠσθάνθην αἴφνης ἐξικοντιζόμενον μεταξὺ τῶν ποδῶν μου ὕδωρ. Κάμνω ἐν πῆδημα ὀπίσθεν, δέχομαι ἐν ράντισμα εἰς τὸ πρόσωπον, γυρίζω δεξιὰ ἐν ράντισμα εἰς τὸν λαϊμόν, γυρίζω ἀριστερά, ἄλλο ράντισμα εἰς τὸν τράχηλον· τρέπομαι εἰς φυγὴν, νερὰ ἀπὸ κάτω, νερὰ ἀπὸ τὰ πλάγια, πανταχόθεν, μία βροχὴ ἀδιάκοπος, εἰς τρόπον ὅστε ἐν μιᾷ στιγμῇ ἔγινα καθυγρός, ὡς νὰ μὲ εἶχον βουτήξει ἐντὸς κάδου. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνείγω τὸ στόμα διὰ νὰ φωναζῶ, τὸ πᾶν καταπαύει καὶ ἀκούω ἡχηρὸν γέλωτα εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου· στρέφω καὶ βλέπω νεανίαν τινὰ στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ τείχους, ὅστις μὲ παρετήρει ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε: «σοῦ ἤρεσε;» Ὅταν ἐξῆλθον μοῦ εἰδείξε τὸ μηχανήμα, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐγγίσει διὰ νὰ μοῦ κάμῃ τὴν ἀστειότητα ἐκείνην καὶ μὲ παρηγόρησε διαβεβαιῶν μὲ ὅτι ὁ ἥλιος τῆς Σεβίλλης δὲν θὰ μὲ ἄφινε πολλὴν ὥραν εἰς τὴν ὑγρὰν ἐκείνην καταστασιν, εἰς τὴν ὅποιαν τόσον ἀποτόμως εἶχον μεταβῆ, δυστυχῆς ἐγὼ! ἀπὸ τὰς ἐρωτικὰς ἀγκάλας τῆς Σουλτάνας μου.

Τὸ ἐσπέρας, παρὰ τὰς γλυκεῖας εἰκόνας τὰς ὁποίας εἶχεν ἀναστήσει ἐν τῇ φαντασίᾳ μου τὸ Ἀλκαζάρ, ἦμην ἀρετὰ ἀτάραχος, ὅστε νὰ δύναμαι ν' ἀντικρίζω τὴν καλλονὴν τῶν Σεβίλιανῶν χωρὶς νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσω καταφύγιον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ προξένου.

Εἰς κανὲν ἄλλο μέρος δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν γυναικες ἰκανώτεραι τῶν Ἀνδραλουσιῶν νὰ σὲ κάμουν νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ μελετᾷς σχέδια περὶ ἀραγῆς· ὄχι μόνον διότι διεγείρουν τὸ πάθος ἐκεῖνο, ὅπερ σὲ κάμνει νὰ διαπράττης ἀνοησίας, ἀλλὰ διότι ἀληθῶς φαίνονται ὡς νὰ εἶνε καμωμένα ἐπιτήδες νὰ τὰς πάρῃ κανεῖς, νὰ τὰς κάμῃ ἐν δεματάκι καὶ νὰ τὰς κρύψῃ, τόσον εἶνε μικραὶ, ελαφραὶ, στρογγυλοῦσαι, ελαστικαί, τρυφεραί. Τὰ ποδαράκια τῶν ἡμπορῶν νὰ εἰμῶν εὐκόλως καὶ τὰ δύο εἰς ἐν θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου σας· μὲ μίαν χεῖρα εἰμπορεῖτε νὰ τὰς σηκώσετε ἀπὸ τὴν μέσην ὡς κοριτσάκια, ἐὰν δὲ τὰς πιέσετε ὀλίγον μὲ ἓνα δάκτυλον θὰ τὰς λυγίσετε ὡς σχοῖνον. Ἐκτὸς τούτου εἰς τὴν φυσικὴν ὠριότητα ἐνοῦσι τὴν τέχνην τοῦ νὰ βαδίζωσι καὶ νὰ παρατηρῶσι μὲ τοιοῦτον τρόπον ὅστε νὰ σὲ τρελλαίνουσι. Διολισθάνουσι, γλυστροῦν, κυματίζουσι εἰς μίαν μόνην τιγμὴν, διερχόμενοι πλησίον σας, σᾶς δεικνύουν τὸ ποδαράκι, σᾶς κάμνουν νὰ θαυμάσετε τὸν βραχίονα, σᾶς παρουσιάζουν τὴν μεσίσταν, σᾶς ἀποκαλύπτουν δύο σειρὰς λευκοτάτων ὀδόντων καὶ σᾶς ἐξικοντιζοῦν ἐν μακρὸν καὶ ὑγρὸν βλέμμα, ὅπερ βυθίζεται καὶ θνήσκει ἐντὸς τοῦ ἰδικού σας, καὶ ἀκλόουθως ἀπομακρύνονται μὲ θριαμβευτικὸν ὕψος, βέβαιαι ὅτι σᾶς ἐκίνησαν ἄνω κάτω τὸ αἷμα.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΙ. Α. ΒΑΛΒΗΣ

EUGÈNE CHAVETTE

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΠΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟΥ ΚΟΙΤΩΝΟΣ

(Πρὸς ἑόρτας τῆς δεκαετηρίδος τῶν γάμων του, τὸ ζεῦγος Ζαχαράκη ἔδωκε μέγα γεῦμα, καθ' ὃ ὁ σύζυγος ὑπῆρξε περιποιητικὸς ὀλίγον πρὸς τὴν γείτονά του· ἡ κυρία Ζαχαράκη κατέπειξε τὴν ζηλοτυπίαν τῆς καθ' ὅλην τὴν ἐσπερίδα· ἀλλὰ μόλις ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν συζυγικὴν κλίνην, βεβαία πλέον ὅτι ὁ ἐνοχος δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ διαφύγῃ — καθόσον μάλιστα τὸν κρατεῖ ἀπὸ μιᾶς πτυχῆς τοῦ ὑποκαμίσου του — ἀφίνει τὴν ἀγανάκτησίν της νὰ ἐκραγῇ.)

Η ΚΥΡΙΑ. — Χαρὰ στήν ἀσυνειδησία σου, νὰ νομίζεις τώρα ὅτι θὰ μπορέσης καὶ νὰ κοιμηθῆς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλλὰ δὲν βλέπω γιατί νά μὴν κοιμηθῶ...
Θά εἶπῃς ὅτι ἔφαγα πολὺ, ἀλλὰ ἤπικ τρία ποτήρια σαφρέζ,
καὶ τῶρα...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ὁ κύριος λοιπὸν ξεχνᾷ τὴν θεία Πρόνοια πού
φέρνει τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος καὶ δὲν ἀφίνει τὸν ἔνοχο νά
κοιμηθῇ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τί διάβολο ἔχει ἡ θεία Πρόνοια μαζί μου ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἄ ! τὸ ξέρω πῶς ἀδίως πλέον τήκομαι.
Ἄλλ' ἂν ἐγένετο αὐτὸ πρὸ δέκα χρόνων, πίστεψε πῶς δὲν
θα ξαναγίνετο τῶρα ! Ποτὲ δὲν τὸ ἔβαζα στὸ νοῦ μου, ὅταν
βγήκαμε ἄλλοτε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν πῶς ἔτσι θά ἐωρτάζαμε
τὸν δέκατον χρόνον τῶν γάμων μας. Μοῦ φαίνεται πῶς ἀκόμα
σὲ βλέπω, μὲ τὰ μαῦρά σου, μὲ τὸ τριαντάφυλλο στὴν κουμ-
πότρυπα, πού τὸ παρωμοιάζεις κάθε στιγμή, μ' ἐμένα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Εἶχα εἰπεῖ τέτοιο πράγμα ; ... Ἐγώ ; ...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἄ, βέβαια, ἔτσι εἴστε ὅλοι σας, δὲν εἶνε δυ-
νατὸν νά θυμᾶσαι ὅσα μοῦ εἶχες πῆ ἐκείνη τὴν ἡμέρα· ἐγὼ ὁ-
μως, τὰ θυμοῦμαι... σὰν νά σὲ βλέπω, ὅταν φεύγαμε ἀπ' τὴν
ἐκκλησίαν· μ' ἔτρωγες μὲ τὰ μάτια... καὶ κἄτι ματιαῖς τόσο
φλογεραῖς, ὥστε δὲν ἤξερα πειᾶ πῶς νά φερθῶ. Ἐκείνη τὴν
ἡμέρα κατὰλαβα τί θά πῆ μοῦτρο σατύρου· ἡ ἀδιαντροπία
ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό σου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Χά ! χά ! ἦταν ἀπ' τὸ πολὺ τὸ σφίξιμο. Τὰ
ὑποδήματα μάλιστα μ' ἔδασάνιζαν φρικτά.

Η ΚΥΡΙΑ. — Τῶρα βέβαια μιλεῖς γιὰ ὑποδήματα, ἀλλ' ἐ-
κείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἔλεγες τίποτε γι' αὐτά. Καὶ στὸ τρα-
πέζι τῶν γάμων, πού θέλησες καλὰ καὶ σώνει, χωρὶς νά συν-
ειθίζεσαι, νά καθήσης κοντά μου, δὲν ἤξερες πῶς νά με περι-
ποιήσαι... Ὅθι πῆς βέβαια πῶς δὲν θυμᾶσαι καὶ ὅ,τι εἶπες στὴν
πρόσοι πού ἔγινε γιὰ τὴν νύφη ! Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ὠραῖα...
κ' ἐγὼ ἤμουν ὅλη χαρά... Ὅλοι ἐκλαίαν... Ἀκόμα θυμοῦ-
μαι τὰ δάκρυα πού ἔσταζαν ἀπ' τὴ μύτη τοῦ πατέρα καὶ
τὴν συγκίνησι τῆς μητέρας... Ὅθι γαρμίζονταν οἱ κακόμοι-
ροι ἀπὸ πύργο ἂν φαντάζονταν τί τύχη μὲ περίμενε !... Ὁ
ἴδιος ἐκεῖνος νά φερθῇ ἀπόψε μ' αὐτὴ τὴν ἀνανδρία !... Ὡ !
κάμε πάλι πῶς παραξενεύεσαι γιὰ ὅ,τι λέω, αὐτὸ σὲ συμβου-
λεύω... Ὅλοι τὸ παρατήρησαν πόση ἀδιαφορία ἔδειχες σ' ἐ-
μένα· φαινόμενον σὰν κανένα πράγμα παραπεταμένο. Ὅλους
ὅσους εἶχαμε προσκαλεσμένους, ἐντρέπονταν γιὰ λογαριασμό
σου, γιὰ τοὺς τρόπους σου πού τοὺς ἔκαμες ἐκείνους μάρτυρας
... Ἰσως μάλιστα γι' αὐτὸ καὶ τοὺς προσκάλεσες ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλλ' ἐσύ δὲν εἶχες κάνει τὰς προσκλήσεις ;

Η ΚΥΡΙΑ, ἐρηγνυμένη. — Διόλου, κύριέ μου !... Ὅθι ἦσαν
ἱκανὸς νά ὑποστηρίξῃς ὅτι ἐγὼ ἐπροσάλεσα ἐκείνη τὴν νέα
τὴν Ἰωσηφίνα Δουκεδραῖ ;... Ναι, ναι, θά μοῦ πῆς, τὸ ξέρω,
πῶς τὴν ἔφερε ὁ ἀδελφός της χωρὶς νά τὸ γνωρίζῃς. — Τὸ
εἶπε καὶ μπροστά μου, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, — ἀλλὰ δὲν εἶμαι
τόσο ζῶο, ὥστε νά μὴν ἔνωῶ πῶς εἶχατε προσυμφωνημένα
τὰ πράγματα οἱ τρεῖς σας ! — Ἄ ! ὠραῖο πρόσωπο παίζει,
αὐτὸς ὁ ἀδελφός !... Αὐτοῦ ταιριαζεῖ κανεὶς νά πῆ : Κατὰ
τὸν ἀδελφὸ κ' ἡ ἀδελφή ! Γιατί πολὺ τιποτένια πρέπει νά ἦνε
αὐτὴ πού μπαίνει στὰ σπήτια χωρὶς νά τὴν προσκαλοῦν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐν ἀδημονίᾳ. — Τέλος πάντων, θά κοιμηθούμε ;

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἀλλὰ δὲν σ' ἐμποδίζω νά κοιμηθῆς, νομίζω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ βυθίζεται ἐντὸς τοῦ προσκεφαλαίου.

[Στιγμὴ σιγῆς].

Η ΚΥΡΙΑ. — Γνωρίζω μὲ τί σκοπὸ ἦλθε ἐδῶ αὐτὴ ἡ Ἰω-
σηφίνα ! Ἦλθε νά ἰδῇ ἂν θάξῃ καλὸ νοικοκυριό, ἂν τὴν πᾶ-
ρης σὲ δεῦτερο γάμο. Ὡ ! λίγο ἔχει νά περιμένη ! Μ' αὐτὰ
πού τραβῶ, δὲν ἔχω πολὺ ἀκόμη νά ζήσω· σιωπαῖνω, ἀλλὰ
κάθε βδομάδα στενεύω τὰ φορέματά μου... πλέω μὲς τοὺς
κορσέδες μου. — Ἦτοτε θά μπορῇ νά γίνῃ κυρία ἐδῶ. — Τὴν
ἔβλεπα χθὲς πού ἔκανε ἐπιθεώρησι τῶν ἀσημικῶν μου. Ἄν
ἦτον τρόπος θάξυνε μὲ τὸ μάτι τὰ ψηφία τοῦ ὀνόματός μου
καὶ θά χάραζε τὰ δικὰ της.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐκνευρισμένος. — Ὡ Παναγία μου !...

Η ΚΥΡΙΑ. — Στριφογυρίζεις βέβαια σὰν βελόνα στὸ κρε-
βάτι ὅταν ἀκούς γι' αὐτὴ, τοῦτο φθάνει γιὰ νά προδοθῆς μό-
νος σου — Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι ! ἤθελα νά τῶβλεπα στὴ
θέσι μου, αὐτὸ θά ἦναι ἡ τιμωρία της. — Ἄν ἀγαπᾷς πη-
γαίνω μάλιστα αὔριο σ' ὄλους μου τοὺς ἐμπόρους νά παραγ-
γείλω νά τῆς ἀνοίξουν ἀπὸ τῶρα πίστωσι !

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐν ἀναδρασμῶ. — Σατανᾶ ! ἐσύ, γυναῖκα μου,
εἶσαι ἱκανὴ νά κολάσης ἄγιο !...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἄ ! θέλεις τῶρα νά ὑποστηρίξῃς ὅτι σὲ συκο-
φαντῶ, ἐπειδὴ βλέπω τὰ πράγματα ὅπως εἶνε... Σ' ἐσυκοφάν-
τησα ἴσως καὶ γιὰ τὴ Σωσάνα τὴν ὑπηρετριά μας, ὅταν τὴν
ἐδίωξα καὶ σ' ἔκαλεσε στὸ δικαστήριο γιὰ ὅσα τῆς εἶπα καὶ
τῆς πρόσβαλα, ἔλεγε, τὴν ὑπόληψι. — Τὴν ὑπόληψι !... Τί
λόγος ! Ὁ πταισματοδίκης σὲ καταδίκασε στὰ ἔξοδα τῆς
δίκης μόνο· ἴσως καὶ θά σὲ φυλακίσει· ἔβαλες γινῶσι βέβαια
καὶ ἐμάθες νά μὴν πηγαίνῃς πλέον κάθε ὥρα καὶ στιγμή
στὸ μαγειρείο, νά ζητᾷς χλιαρὸ νερὸ γιὰ τὸ ξύρισμα. — Σὰν
νά ἦνε ὑποχρεωμένη νά κἀνῃ καὶ τὴν ὠραία μία πού ἔχει ἀ-
νάγκη νά κερδίξῃ τὸ ψωμί της... Σὲ ξέρω ὅτι ποθεῖς ὅλα ὅσα
ὁ ἄνθρωπος τῆς ἠθικῆς πρέπει ν' ἀποφεύγῃ !... Πῶς ἔχεις τὴν
τόλμη νά μὲ βλέπεις καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κατὰ πρόσωπο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ στρέφει τὴν ρίνα πρὸς τὸ μεσότοιχον.

Η ΚΥΡΙΑ. — Χρειαζεῖται ὀλίγο περισσότερη ντροπὴ γι' αὐ-
τό. Ἄ ! ἂν ἡ λατρευτὴ σου ἡ Ἰωσηφίνα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐξάλλος. — Γιὰ τὸ Θεό, εὐλογημένη, ἤχησέ με
νά κοιμηθῶ· ἔχεις αὔριο μιὰ μέρα στὴ διαθεσί σου νά μοῦ
πῆς ὅ,τι ἀνοησίες θέλεις.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καλᾶ, ἔστω ἓνας ἄνθρωπος ἐντιμὸς ὑπερ-
σπίζεται τὸν ἑαυτό του... οἱ ἔνοχοι μόνον σιωπαῖνουν, ἀπὸ
φόβο μήπως καὶ προδοθῶν.

[Νέα στιγμή σιγῆς].

Η ΚΥΡΙΑ, ἐρηγνυμένη αἴφνης μετὰ μανίας. — Ὅχι, ὄχι,
ὄχι, δὲν σιωπαῖνω !... Ὅταν παραδέχεσαι τὰ πράγματα ὡς
ἀληθινὰ, ἀπορῶ μὲ τί μοῦτρο θέλεις νά μὲ κἀνῃς νά σιωπήσω
... Καὶ τὴν γλῶσσά σου νά μοῦ κόψῃς, θά φωνάζω !... Ἐμπρός,
δοκίμασε λοιπὸν νά μοῦ τὴν κόψῃς· ἐσύ ὅλα εἶσαι ἱκανὸς νά
τὰ κἀνῃς !

Ο ΚΥΡΙΟΣ, μὲ ὑπόλοιπὸν τι ψυχραιμίας. — Ἡ νύχτα ἔ-
γινε γιὰ νά κοιμᾶται ὁ κόσμος καὶ ὄχι γιὰ νά κόβῃ γλῶσσαις.

Η ΚΥΡΙΑ. Εἶνε βέβαια ἡ Ἱερὰ Κιβωτός, ἡ Ἰωσηφίνα του,
καὶ δὲν πρέπει κανεὶς νά μιλῇ γι' αὐτὴν ! Σὰν νά μὴν ἦτο
πλασμένη ὅπως ὅλοι μας, ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστά... καὶ μαλι-
στα ἀπὸ ὀστά !... Τὴν περιεποιήθηκα ἀρκετὰ λοιπὸν στὸ
τραπέζι ;... Ἐβρεῖς πῶς μ' ἀρέσουν τὰ πουλιὰ καὶ ἐπίτηδες
τὰ πρόσφερες σ' ἐκείνη... ναι, κύριε, τῶκανες ἐπίτηδες, γιατί
σ' ἔβλεπα καὶ χαμογελοῦσες ὅταν τῆς τᾶδινες. Ἰσπερ' ἀπὸ

τέτοια προσβολή ἀδύνατο. ἐννοεῖται, νᾶθαζα τίποτα στό στόμα μου... ὦ! ὄχι... Ὁ θεός νά δώσῃ νά πνιγῆ ἀπό τὸ τραπέζι μου ἐκείνη, ποῦ τολμοῦσε νά κατηγορῆ καὶ τὸ γλυκισμὰ μου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ἀπ' ἐναντίας, τὸ ἐπαινοῦσε.

Η ΚΥΡΙΑ.— Καὶ ποῖς τῆς ζήτησε τοὺς ἐπαινοὺς τῆς, τῆς ἀθλίως; ... Ἄ! ἐκάτὸ χρόνους νά ζήσω, θά ἔχω πάντα νά θυμᾶμαι αὐτὴ τὴν διαγωγὴ σου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, μετ' εἰρωνείας.— Ἐκάτὸ χρόνους!... Πρὸ ὀλίγου ἔλεγε πῶς λίγο ἀκόμα ἔχεις νά ζήσης.

Η ΚΥΡΙΑ.— ὦ μὴ τρέμεις, ἂν ἀκούς ἐκάτὸ χρόνους!... τὸ φέρνω μόνο γιὰ παράδειγμα· τώρα νᾶβλεπα ἐμπρὸς μου τὸν τάφο, θᾶπεφτα μέσα καὶ θᾶδινα τέλος στὰ βᾶσανά μου. Τότε θά ἦσαι ἐλεύθερος νά πάρῃς τὴ θεατρίνα σου!... Καὶ δὲν εἶνε σωστὴ θεατρίνα, μιὰ νέα ἐτοιμὴ πάντοτε νά δειγνέται στὸν κόσμον, καὶ ποῦ χωρὶς τίποτε κανεῖς νά τῆς ζητῆ, ἀφίνει τὸ τραπέζι καὶ στρώνεται στό πιάνο γιὰ νά ἐπιδείξῃ ἐνὸ χέρι ἀράχνης καὶ τὴν ἄνοστή τῆς τῆ φωνή; ... Ἄν ξεκολλοῦσες λίγο τὰ μάτια ἀπὸ πάνω τῆς θᾶβλεπες πῶς ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι πνιγόνται στὰ μέλεια ἀπ' τὰ νιαουρίσματα τῆς... ἀλλὰ δὲν τὰ εἶδες αὐτά... πετοῦσες στὰ οὐράνια ὅταν ἡ ἀναιδὴς ἐτόλμησε νά σοῦ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθηματά τῆς μετ' τὸ ξεσχισμένο τῆς τραγοῦδι:

Τὸ ὄνομα ἐκείνου ποῦ λατρεύω
Μέσ' ὅστιν ψυχὴ μου εἶνε σκαλισμένο.

Δὲν τῆς ἔλειπε πλέον παρὰ νά σοῦ χιχίδουε μετ' τὸ χέρι τῆς τὸ κεφάλι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Λάθος ἔχεις, τὸ τραγοῦδι ἔλεγε: «Τὸ ὄνομα ἐκείνης ποῦ λατρεύω», καὶ ἡ δεσποινὴ Δουκουδρέ ἔτσι τὸ εἶχε πῆ... κακὰ εἶχες ἀκούσει.

Η ΚΥΡΙΑ.— Κάνε με τώρα πῶς εἶμαι καὶ κουφά!... Μοῦ φαίνεται πῶς τὴν βλέπω ἀκόμα μπροστά μου ὅταν ἔλεγε: ἐκείνου, μετ' τὸ ξερό τῆς χέρι, τὰ θελά τῆς μάτι... καὶ τὸ στόμα τῆς τὸ τόσο, σὰν σπηλιά... Ἐνα μόνο ἀπορῶ, πῶς ὑπάρχουν ὄντα τόσο ἐπαίσχυντα, ὥστε νά τολμοῦν νά προκαλοῦν τριουτοτρόπως ἕνα ἄνθρωπο παντρεμένο, μπροστά σὲ εἰκοσι πρόσωπα!... Ὅλοι μ' ἔβλεπαν μετ' λύπη, ὅταν στό ἐκαρτέ, κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ ποῦ ἐπαναλαμβάνανε μετ' τὰ ξαδιάντροπά τῆς τσακίσματα: «Παίρνω τὴν κοῦπά σας!» Τὸ χαρτί ἐνηλεῖ ποῦ ἔχει σχῆμα καρδιάς!... Ναι, θᾶβλεπες τί κακὴ ἐντύπωσι ἔκανες στοὺς ἄλλους, ἂν δὲν ἦσαν ἀφοσιωμένος στὸν ἄγγελό σου ποῦ σ' ἔκλεβε... γιατί μάθε ὅτι σ' ἔκλεβε... δὲν θά τὸ ἀρνηθῆς πῶς μιὰ φορὰ πιάσθηκε μετ' τέσσαρες δάμες καρὸ στό χέρι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Αὐτὸ θά σὲ μάθῃ νά μὴν ἀφίνης ἄλλοτε τὸν μικρό μας τὸν Παῦλο νά ἐγγίξῃ τὰ χαρτιά τῆς σάλιας: τὰ εἶχε κάνει ὅλα ἄνω κάτω, διότι ἔπαιζε μ' αὐτά.

Η ΚΥΡΙΑ.— Ἄ! κακομοίρη μου, δὲν τὸ περίμενα νά μιλήσῃ ἔτσι γιὰ τὸ γυιό σου! Λοιπόν, γιὰ νά ὑπερασπισθῆς μιὰ τοῦ δρόμου, ὑποστηρίζεις πῶς τὸ καυμένο τὸ παιδί, τεσσάρων χρονῶν νήπιον, ἔγινε ἀπὸ πόρα χαρτοκλέπτης καὶ ἀθεταὶ νά φτιάχνῃ σειρές!

Ο ΚΥΡΙΟΣ λυσσῶδως.— Ἄ! τὸ πρᾶγμα καταντᾶ ἀνυπόφορο!... χριστιανὴ μου, θά μετ' τρελλάνης!

Η ΚΥΡΙΑ.— Τόσῳ τὸ καλλίτερο! καλλίον τρελλός, παρὰ πατέρης ἄσπλαγγος!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει.— Ἄκουσε, ἀρετὴ, νομίζω, ἦτον ἡ ὑπομονή μου!... Ναι ἢ ὄχι;... γιὰ τελευταία φορὰ - Ἐννοεῖς - νά - με - ἀφήσης - νά - κοιμηθῶ;

Η ΚΥΡΙΑ ζωηρῶς.— Ποτέ! Μέχρι τελευταίας πνοῆς, θά φωνάζω! (Ὁ κύριος Ζαχαράκης ὄρμηξ' ἔξω τῆς κλίνης μετὰ σπουδῆς.) Ποῦ πᾶς;

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἐνδύόμενος μετὰ σπουδῆς.— Πηγαίνω νά κοιμηθῶ στό ξενοδοχεῖο!

(Ἐκ τῶν Δραματιῶν τῆς Ἀρετῆς.)

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἢ Δεσφύθουσες.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων προηγουμένων ἐτῶν εὐτόκοιται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν γροῖαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδέμιαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λορδίῳ.

Εὐρίσκειται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνθης» ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμὰς ἑπτὰ**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

Τὸ μέχρι τοῦδε ἀνά τὰς ὁδοὺς πωλούμενον μυθιστόρημα

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

εἰς τὸ ἐξῆς θά πωλῆται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων ἀντὶ **λεπτῶν 10**.

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακαινισθὲν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλως ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποίου τὰ στοιχειοχρητῆρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῶν τεχνίτης κ. Μηλιαδῆς, ἀναλαμβάνει οἰανδήποτε τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.